

שבת פרשת במדבר, ב' סיוון, התשע"ז, 27.5.2017, גיליון מס' 15

שלום קהילה יקרה,

צא אל הלילה / זמרת אפק ז"ל
על זמרת אפק ראו במדור "נר זכרון"

צא אל הלילה
בחר לך לילה בהיר
שיהיה נח ללכת בחוץ
ללא עזרת פנס
היה עם עצמך ויותר מזה –
נהל שיחה עם אלוקים
נסה לברר אתו
מדוע נוצרת ומהו תפקידך
ישב את סכסוכיך עם עצמך
ואתו
כי "לית אתר פנוי מינה"
וגם כך נמצא
חלקיק מצלם אלוקים ראשוני
היה ראוי לו
והיה אתה

יג' באלול התשל"ג 10.9.73

זה עתה ציינו בהתרגשות 50 שנה לאיחוד ירושלים ולשחרור גוש עציון וזו הזדמנות טובה להיזכר בחיים כאן, על ההר הזה, לפני קום המדינה.

איתי אריאל מביא לנו מחוויותיו של סבו, **אריה אריאל**, ממקימי עין צורים בגוש. **חגית שכטר** לוקחת אותנו לסיור לאורך הקו העירוני, קו הגבול שחצה את ירושלים עד מלחמת ששת הימים.

אירועי אייר צוינו ונחגגו בראש צורים ברוב עם. זה הזמן לומר תודה גדולה לוועדת תרבות על הפקת האירועים לתפארת ראש צורים ומדינת ישראל. בהזדמנות זו משתף אותנו **חיים ראם** בפועלה של הועדה מאז הקמתה מחדש לפני פחות משנה. **אסנת ניר**, מציעה לנו במדור חדש, "בין השורות", טקס הדלקת משואות אלטרנטיבי.

במדור "בית אבי" משתפת אותנו **בתי רוזנפלד** בקורותיה של אימה **חיה ברכה ז"ל** שהלכה לעולמה זה מכבר. במדור "הזרקור" מספר לנו **גילי קרמר** על עבודתו בסדנת שילוב ומשאיר בנו טעם של געגוע.

לכבוד חג מתן תורה, חג הביכורים והקציר ביקשנו **מאריאל שבט** לסקור את פעילותה הענפה של ועדת דת ו**מחיים ראש** לשתף אותנו בסקירה משקית. **הרב ורדי** מדבר על המתח בין קידוש לימוד התורה לבין החיבור לעולם הדתי דרך התפילה ועולם הרגש. עוד לכבוד שבועות מלמדת אותנו **כנה שכטר** על חוק השבע בטבע ו**דפי פורר קרמר** מביאה לנו מתכון עוגת שמרים גבינה.

לרגל שבוע הספר הקרב ובא, ביקשנו **מברק שבות** שכבר הספיק להוציא את ספרו הראשון, לספר לנו איך ספר נולד ואילו **רחלי אבלמן** מספרת לנו מה חדש בספריית ראש צורים. במדור "חוק הדתיים השלובים" אנו פוגשים הפעם את משפחות **ברנשטיין ושינדלר**. ולסיום, טעימה מטקס יום העצמאות באדיבותו של **גיל רוזיאבניץ**. זאת ועוד במדורינו הקבועים.

כתמיד, נשמח לשמוע את תגובותיכם בשבילים או במייל yarchon@r-tzurim.co.il.
חג שבועות שמח וקריאה מהנה!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, **אביבית אהרונף**, **רחלי אבלמן**, **איילת שטרן**, **צחי כהן**, **יעקב דרורי-רנבאום** ו**נעמה דיטור**.

הרב מרדכי ורדי

לימוד תורה נקשרת עם רמה דתית. ועל הילדים שיש להם סוג תורה כרכיב משמעותי בזהות הדתית שלו לא מוטל בספק. לימוד תורה הוא מצווה חשובה ומרכזית ובדברי חז"ל זה העוגן של היהודי. הזיקה הזו הביאה לתוצאה שאנאלפביתיות היתה תמיד נדירה אצל יהודים. אולם תנועת החסידות הבחינה ששימת הדגש הכל כך חזק על הלימוד דחקה החוצה את האנשים הפשוטים שגם אם ידעו קרוא וכתוב לא היו להם כלים להעמקה בלימוד. ולכן החסידות החדשה של הבעש"ט העבירה משקל משמעותי אל התפילה ועולם הרגש. המתח בין שתי התנועות הוא אתגר חינוכי וקיומי עד היום. במוסדות החינוך הדתי יכולת קוגניטיבית בלימוד

לימוד תורה נקשרת עם רמה דתית. ועל הילדים שיש להם סוג תורה כרכיב משמעותי בזהות הדתית שלו לא מוטל בספק. לימוד תורה הוא מצווה חשובה ומרכזית ובדברי חז"ל זה העוגן של היהודי. הזיקה הזו הביאה לתוצאה שאנאלפביתיות היתה תמיד נדירה אצל יהודים. אולם תנועת החסידות הבחינה ששימת הדגש הכל כך חזק על הלימוד דחקה החוצה את האנשים הפשוטים שגם אם ידעו קרוא וכתוב לא היו להם כלים להעמקה בלימוד. ולכן החסידות החדשה של הבעש"ט העבירה משקל משמעותי אל התפילה ועולם הרגש. המתח בין שתי התנועות הוא אתגר חינוכי וקיומי עד היום. במוסדות החינוך הדתי יכולת קוגניטיבית בלימוד

איתי אריאל

הנער על הגבעה

סיפורו של סבא אריה אריאל בעין צורים

רציתי ללמוד בישיבה. למדתי בבתי ספר חילוניים ולא ראיתי את עצמי לומד במשך שעות ביום. יום אחד לקח אותי חבר לבקר בישיבת בני עקיבא בכפר הרוא"ה, שהייתה בתחילת דרכה ישיבה חקלאית, ולכן הסכמתי לנסות אותה. שבועיים לאחר שהצטרפתי לישיבה באתי לרב נריה ואמרתי לו 'מצטער, אני הולך הביתה, אני לא יכול ללמוד 12 שעות ביום'. הרב נריה ביקש ממני לנסות במשך עוד שבועיים ואם ארגיש עדיין אותו הדבר אוכל לחזור הביתה. לאחר שבועיים אלו נשארתי בישיבה במשך שנה וחצי נוספות. זמן קצר לאחר שהצטרפתי לישיבה נשאלנו אם אנחנו מעוניינים להצטרף ליחידות של ההגנה. הייתי בן 14. הרב נריה עודד אותנו להצטרף והזמין מפקד בכיר בהגנה לבוא להרצות בפנינו. הרב נריה לא הסכים שנשבע בתנ"ך ובמקום זה התחייבנו באופן אישי להיות נאמנים לרוח ההגנה. התאמנו פעמיים בשבוע. האימונים כללו שימוש במקלות, כמו גם לימוד מורס ושיטות איתות בעזרת דגלים. אני נהגתי לטפס על מגדל המים של כפר הרוא"ה ולתקשר עם

סבי אריה אריאל (יבדל"א) נולד בקהיר בשנת 1928. הוריו אברהם וסוניה (שרה) עלו מפולין בשנת 1923 והתיישבו ביפו. כיוון שלאביו היה מפעל לייצור נעליים בקהיר, הם התגוררו לפרקים בקהיר ושם נולד סבי. סבא גדל ביפו, בשכונה בה רוב התושבים היו ערבים ולכן ידע לדבר ערבית. הוא למד בבתי הספר "דוגמא" ו"אליאנס" בתל אביב. את העורות למפעל של אביו, הם היו קונים מהכפרים על יד חברון, ולכן בכל קיץ הם נהגו להתגורר בחברון. באחד הביקורים שלהם בחברון הזהיר אותם חבר ערבי שעליהם לצאת מהעיר והוא הלך אותם אצלו, בכרם בחלחול, וכך הם ניצלו מפוגרום בחברון (כנראה בשנת 1936). מכאן והלאה אביא את סיפורו של סבי כפי שסיפר לנו:

בגיל 13 סיימתי את בית הספר היסודי, אמרתי לאמי: 'יש מספיק סוחרים בארץ ישראל. אנחנו צריכים לעבוד את האדמה ולבנות את הארץ, אני רוצה להיות חקלאי'. אבי רצה שאלמד בישיבה חרדית בתל אביב, אבל אני לא

יישובים אחרים באזור. בהמשך למדנו איך לירות באש חיה עם רובי אוויר, והתחלנו לצאת למסעות בלילות. עזבנו את הישיבה בשעת הדמדומים וחזרנו קצת לפני הזריחה. באותה תקופה שבה למדתי בישיבה, יוסד הגרעין הראשון של בני עקיבא למטרת הקמה של התיישבויות חדשות ברחבי הארץ. הצטרפתי לגרעין. הקבוצה שלנו הצטרפה לקבוצה נוספת של צעירים מעליית הנוער בטירת צבי.

כקבוצה שמטרתה להקים התיישבות חדשה, חברי הקבוצה יועדו למגוון משימות בקיבוץ, על מנת להיות מסוגלים לתפקד בצורה עצמאית כקיבוץ בפני עצמו. אני עבדתי שם בהשקיה בפלחה. מלבד עבודות הקיבוץ, התאמנו גם באימונים צבאיים

סבא עם אמו ואחותו בביקור בעין צורים

בכדי שנהיה מוכנים להתגייס לפלמ"ח. הייתי שם בין הגילאים 14 - 16. השנה הייתה 1946 ואנחנו הכנו את עצמנו להתגייס לפלמ"ח, וברגע האחרון קיבלנו הוראה מבן גוריון ללכת לגוש עציון במקום לפלמ"ח, ולהקים קיבוץ חדש. התאכזבנו מאד, אבל לא יכולנו לסרב בשום אופן ל"זקן". הפכנו להיות הקיבוץ הראשון של תנועת הפועל המזרחי בגוש. ההתיישבות הדתית היחידה שקדמה לנו הייתה בבירה. כך הקמנו את עין צורים. השם מורכב מ"עין" מהמילה מעיין, על שם המעיין ששכן באזור, והמילה "צורים" מאחר והמקום היה קרוב להר. בקיבוץ גידלנו ירקות, ושתי פרות שסיפקו חלב לחברים. התפקיד שלי היה לבנות טרסות לעצי פירות, מאחר והרעיון היה להקים בוסתן. כמו כן לקחתי קורס ביערנות, ושתלנו עצים על מנת להתחיל יער. המוטו של הקיבוץ נלקח מפרשת בלעם בתורה, בה כתוב "כי ראש צורים אראנו ומגבעות אשרנו". בליל ההכרזה באו"ם על תוכנית החלוקה, ב - 29 בנובמבר, הייתי שומר. לשמע הבשורה הערתי את כל החבר'ה באמצע הלילה ויצאנו בריקודי הורה. אך ההמשך לא היה פשוט כל כך: למעשה מאז, נכנסנו למצור והגישה לגוש התאפשרה רק על ידי שיירות. היו התקפות קשות על השיירות ומספר הלוחמים שנפצעו או נהרגו בשיירות עלה ללא הרף. יום אחד ירדנו לעבוד כרגיל, חמש בנות ואני. לא רחוק מהכפר נחליון, בערך חצי הדרך למטה, שמענו יריות ולא הבנו שהן מכוונות אלינו. הכפריים ירו

עם רובים ממרחק, ולאט לאט הכדורים התקרבו אלינו עד שהם עברו ממש מעל ראשנו. לא הייתה לנו ברירה אלא לחזור לקיבוץ. זה היה סופה של העבודה ביער. התפקיד הבא שלי היה להביא לחם כל לילה על חמור מכפר עציון, מאחר ושם הייתה המאפייה של הגוש. אני זוכר שפעמים רבות נשאלתי על ידי חבר הקיבוץ ששמר בשער איך אני מעז ללכת לבדי בלילה. נהגתי לענות כי אין בעיה מאחר ואני חמוש. היום זו נראית לי טיפשות, הייתי צעיר ולא ידעתי פחד. לילה אחד, בדרכי חזרה מכפר עציון, היה עלי לחצות את חירבת זכריה כרגיל. כאשר התקרבתי לכפר הקטן השייך לאחת החמולות שמעתי קליק של רובה נטען. מיד צעקתי "איברהים, אם אני שומע אותך עוד פעם עושה זאת,

אני יורה בך!" והוא ענה "חבר, אתה יכול להמשיך". הכרנו אחד את השני מתקופות טובות יותר בהן היינו שכנים טובים. לא אשכח את מוש מפקד הגוש. ערב אחד בא לישון אצלנו. הוא אמר, אני על ידכם מרגיש טוב. המילה פחד לא הייתה ידועה לנו אולי בגלל שהיינו צעירים וטיפשים. הלכנו בלילות לפטרולים עד נחליון. אנחנו חברי עין צורים היינו חיל החופרים של הגוש, היינו בני תשע עשרה - עשרים לעומת חברי כפר עציון שהיו הורים לילדים והיו מבוגרים מאיתנו בכמה שנים, גם חברי משואות יצחק היו ותיקים יותר מאיתנו. אנחנו היינו ילדים. התחלנו לחפור שוחות לכל אורך הגוש. אני הייתי בחפירות של אוכף המוכתר על יד כפר עציון, היינו יוצאים מעין צורים בארבע בבוקר ומגיעים למקום בארבע וחצי. זו הייתה עבודה מאוד קשה מאחר והאזור היה מלא בסלעים. גם בתקופת המצור הייתה במשק פעילות חברתית ותרבותית. היו דיונים - 'מה יהיה'. לא קלטנו שזה הסוף שלנו. החיים נמשכו כרגיל, במקום לעבוד חפרנו ביצורים. בשלב מסוים הירי האקראי הפך מתקפה מלאה על הגוש, כנופיות של ערבים הצטרפו לגליונרים הירדנים מכל הכיוונים מבית לחם ועד חברון. בוקר אחד בזמן שעבדנו באוכף המוכתר נגשתי לטלפון, להזמין לשטח ארוחת בוקר מכפר עציון. נפגשתי עם דוד כהן שאמר "יורים עלינו", פתאום שמעתי יללה של פגז. כתוצאה מהפגז דוד כהן נפצע קשה ברגל. חבשתי אותו עם תחבושת ועם שרוול חולצתי. בינתיים רץ אלינו איש חי"ש וצעק "המשוריינים עולים עלינו" אלו היו

משוריינים בעלי פח אש אדיר. הם עלו על הגבעה והתקרבו לגבעה שלנו. איש החי"ש התחמק מבקשתי לעזור לי לפנות את דוד. נשארתי לבד, הנחתי את רגלו השבורה על אמת ידי והעמסתי אותו עלי כשק קמת. לאדם במצבים כאלה יש כנראה פח על-אנושי. דוד היה בעל משקל - לא הרגשתי בכך. בתוך המולת הקרב אתה מסוגל לעשות את הבלתי מצופה. שוב נתגלית על ידי האויב, צלפו עלינו ולא פגעו. זה היה יום לפני נפילת הגוש. בע"ה הגענו לנווה עובדיה, שמתי את דוד מאחורי עץ גדול ונשכבתי עליו, בנס יצאנו חיים. התודה הגדולה שקיבלתי מדוד הייתה ביום ההולדת ה-60 שלי כשאמר: "מי שאשם בכך שאני נמצא פה היום זה אריה". אני חושב שכל אחד היה עושה לחברו את מה שעשיתי. כשהגעתי לעין צורים סיפרתי את הקורות אותנו, מרחוק ראינו את כפר עציון בוערת. זה היה הלילה האחרון שלנו בגוש, ישבנו כולנו במקלט הפתוח שלא הספקנו להשלים את בנייתו. פיצ'ר ז"ל ניגן באקורדיון ואנחנו שרנו, זו הייתה תגובתנו הרגשית לנפילת כפר עציון. לא ידענו מה יהיה גורלנו. הודענו לירושלים שיהמלכה נפלה ואנו מתכוונים ללחימה קשה ביותר. בהמשך הודיעו לנו מירושלים שהולכים לשבי ושהפסקת האש נכנסת מ-8 בבוקר. בלילה עוד היו יריות בלי סוף. בבוקר הופיע קצין הלגיון הירדני עם כמה משוריינים. הוא היה צריך לעבור את העמדה הקדמית שלנו בחרבת זכריה. דני מט ציווה עליו לסובב את צריח התותח. אמרו לנו שהערבים לוקחים אותנו לשבי. אמרנו שנגד הכנופיות אנחנו נלחם, נפול רק בידי הלגיון הירדני. המו"מ עבר לדרגים גבוהים, בשעה 10:00 הוחלט שנשבה ע"י הלגיון. קצין הלגיון נתן פקודה לאסוף כל הנשק. שברנו את הנוקרים והבאנו את הנשק. היו לנו כ-15 רובים ועשרה סטנים. הקצין אמר: "עכשיו תוציאו את התותחים". אמרנו: "אין תותחים". הוא לא האמין לנו. היה לנו בסה"כ מקלע אחד בלי

כדורים. אז הוא אמר: "הלוואי ולי היו חיילים כאלה, עם זה נלחמתם נגדי?". אנשי הלגיון לקחו אותנו למשטרת חברון. עד כאן סיפורו של סבי.

מחברון נלקחו חברי הקבוצה לשבי בירדן, השבי היה במזרח המדינה על יד עיראק והם חיו שם בתנאים קשים במשך כתשעה חודשים עד ששוחררו. לאחר שחזרו לארץ בחרו חברי עין צורים להתיישב באזור שפיר על יד אשקלון. בעין צורים פגש סבי את סבתי שולה ז"ל שהגיעה לשנה לקיבוץ מטעם בני עקיבא אנגליה. הם נישאו ובהמשך עברו להתגורר במשואות יצחק הסמוכה ושם סבא מתגורר עד היום. במהלך השנים סבא עבד שנים רבות במשרד החקלאות וגם שירת כחובש קרבי במילואים, בין השאר במהלך מלחמת ששת הימים. לסבא וסבתא נולדו שלושה ילדים ובהמשך נולדו להם 17 נכדים ו22 נינים. הבאתי את סיפור נעוריו של סבי. החיבור הראשוני שלי לגוש עציון הוא בזכות סבי. סיפור המופת שלו הרשים, וממשיך להרשים את בני המשפחה כולה. היום, ברוך השם, אנחנו חיים בגוש עציון הפורח והמתחדש, ולוקחים לעתים כמובן מאליו את המצב הדמוגרפי והכלכלי הנהדר שבו אנו חיים. אני מאחל לכולנו שנחוש, אפילו מעט, משהו מעוצמת הציונות שחשו כאן בתקופת קום המדינה, על גבעות הטרשים הבודדות.

סבא בברית של בנו עמיחי, כחודשיים אחרי הקמת גן קק"ל, מצביע על תמונה בה הוא מופיע.

חגית שכטר

הקו העירוני

תל, מפקד מחוז ירושלים הירדני. הם פורשים את מפת ירושלים. דיין מחזיק עט שעווה אדום וא-תל מחזיק עט שעווה ירוק והם קובעים קו גבול בתוך העיר. אנחנו יכולים להסיק מכך ששני המפקדים שישבו בבית נטוש והשתמשו בעטי שעווה, לא ייחסו חשיבות רבה לפעולה שלהם. מדוע? עטי שעווה מתרחבים בחום, ז"א שכמה

לכבוד 50 שנה לשחרור ירושלים, נצא לסייר בחלקים לאורך הקו העירוני, קו הגבול שחצה את ירושלים במשך 19 שנה, מ-1948-1967. ב-30 בנובמבר 1948, ישבו להם בבית נטוש בשכונת מוסררה, שני אנשים שהבינו שאין מנוס מלחלק את ירושלים למען השקט והשלום. היו אלו משה דיין, מפקד מחוז ירושלים היהודי, ועבדאללה א-

מ"מ במפה שמתרחבים יכולים להפוך בשטח להתרחבות של מספר מטרים. למעשה, הם חשבו שההסכם הזה

יחזיק מעמד מעט מאוד זמן, ולא האמינו ששני הצדדים יכבדו את ההסכם הזה במשך 19 שנה. כתוצאה מהסכם זה, במשך 19 שנה העיר העתיקה אינה שלנו, עומדת שוממה מיהודים, והר הצופים, הפך למובלעת יהודית.

את הסיור נתחיל מתצפית מטיילת ארמון הנציב. נסו לזהות את 3 המגדלים ברכס הר הזיתים - האוניברסיטה העברית, אוגוסטה ויקטוריה וכנסית העליה הרוסית.

בבעלות מי המגדל הגבוה יותר? אפשר להבין מהתצפית את החלוקה של העיר: הר הצופים כמובלעת וכל העיר העתיקה בצד הירדני. נראה את העיר העתיקה ואת עיר דוד, נתצפת לכיוון העיר החדשה, ואתם נסו לזהות כמה שיותר בניינים. ניתן להחנות את הרכב בחניית התצפית וללכת לאורך הטיילת עד לרחוב נעמי, להמשיך ולפנות ימינה ומיד שמאלה לשכונת אבו תור. שם ניתן לראות ממש כיצד חיו אז - כהיום, כשכביש צר מפריד בין השכונה הערבית לשכונה היהודית. צועדים עד שמגיעים לרחוב עין רוגל לתצפית קרובה יותר להר ציון. נמשיך משם לכיוון מלון הר ציון ונחצה את גיא בן הינוס במעבר החציה שפונה ימינה להר ציון. אנחנו נחצה לכיוון החומות (לכיוון שער יפו) ונעלה במעלות בני, ע"ש בני מרשק, קצין החינוך האגדי של חטיבת הראל פלמ"ח. ממש בתחילת העליה ניתן לראות מנהרה שדרכה ניסו להעביר אוכל ותחמושת לתושבי העיר עתיקה במלחמת העצמאות, אך זה לא היה פתרון מוצלח. נסיים את העליה ונגיע ממש לפינה הדרום מערבית של החומה. מכאן ניתן לעלות ימינה במדרגות לכיוון הר ציון או להמשיך ישר עד לשער יפו. [ניתן גם לגוון וללכת מהר ציון לחצות את הגשר של הסינימטק ולצעוד לכיוון שכונת משכנות שאננים, שכונה שהיתה במשך 19 שנה בשטח ההפקר. משם ניתן ללכת לכיוון צפון בין בתי שכונת משכנות שאננים וימין משה ולהגיע עד בתי כפר דוד וממילא שגם הם היו חלק משטח ההפקר]. משער יפו נלך עד לכיכר צה"ל - וגם אלו

שמגיעים מכיוון ממילא יכולים להתחבר לכיכר צה"ל - שם ניתן לראות את סימני הקרבות שנראים עד היום על

בנייני העיריה. בסמוך לבניין העיריה נמצא מנזר הנוטרדם על דרך ברלב. במנזר סן לואי שליד הנוטרדם היתה החצר בשטח ההפקר (כתוצאה מהתרחבות עטי השעווה נחצו בניינים ושטחים לשני שטחים). במנזר זה, פתחה את החלון בוקר אחד הנזירה תרזה ושאפה אויר מלוא ריאותיה. כנראה שמשחו הפריע לנשימותיה וכתוצאה מכך השתעלה הנזירה ושיניה התותבות נפלו למטה לחצר שהיה בשטח ההפקר ותחום

בגדר ת"ל. לאחר המבוכה והבכי, התגברה הנזירה על הבושה וביקשה מאב מנזר נוטרדם לעזור לה למצוא את שיניה התותבות. הוא כמובן, אמר לה שיש כאן ענין של סיכון חיים ופנה לעוזי נרקיס אלוף פיקוד מרכז. נרקיס, פנה לוועדת שביתת האו"ם של הנשק וביקש את עזרתם בתואנה שהנזירה בכלל אינה קשורה לסכסוך הקיים

בירושלים

ולכן אינה

צריכה

לסבול.

ובאמת,

התכנסו

הצדדים

וחיפשו

ומצאו את השיניים. לאחר מכן, הצלם דוד רובינגר ארגן את המשלחת מחדש עבור תמונה שהתפרסמה אח"כ בכל העולם.

אם התעייפתם מההליכה, תוכלו להמשיך ברכב לאורך דרך בר לב ולראות מצד ימין את השער החדש, שער שכם ולהגיע עד לתחנת הדלק שהיוותה את מעבר מנדלבאום - מעבר הגבול בין ישראל לירדן בתוך העיר.

(מכאן עברה ב-48/4 שיירת הדסה להר הצופים ש-78 מאנשיה נרצחו ע"י מארב שטמנו לה ערבים).

תוכלו להמשיך בנסיעה ולעצור בגבעת התחמושת שהיה מוצב ירדני ולסייר בין התעלות.

אימי בביקורה בבית שבו היא
גרה בסין לאחר 50 שנה בארץ

בתי רוזנפלד

יוצאי סין להעניק מלגות
לסטודנטים שהיו תושבי סין,
ובשנים האחרונות הוענקו כל שנה
כ- 150 מלגות לצאצאים של יוצאי
סין - בנים ובנות, נכדים ונכדות ואף
נינים ונינות. כספי המלגות נתרמים

על ידי יוצאי סין בארץ ובעולם. בהתאם למסורת
האיגוד, טקס חלוקת המלגות מתקיים מידי שנה בחג
החנוכה יחד עם הדלקת נרות, בנוכחות השגריר
ומכובדים מסין. משפחתי המצומצמת והרחבה זכתה
להשתתף בטקס, בו האחים הצעירים של מקבלי המלגה
מדליקים את נרות החנוכה. אמא שרה את כל השירים
בסינית והאירוע היה מושקע ומרגש. האירוע כלל כיבוד
באווירה סינית, הופעות וחלוקת מלגות לילדינו
הסטודנטים. הודות לאמא הכרתי את התרבות הענפה
בסין ואת משפחתה המורחבת שכללה שבע בנות ושני
בנים. בשנת 2016 נפטרו 4 אחים, כולל אמא ז"ל, וכיום
נשארה רק אחות אחת שנמצאת בבית אבות בעומר. עם
האחות הבכורה ג'י נותק הקשר למספר שנים. היא
הכירה לוחם מארינס אמריקאי בסין במהלך מלחמת
העולם השנייה, בהיותה בת 20 לערך. הוא לקח אותה
לארצות הברית, שם היא נישאה לו והביאה לעולם 2
ילדים. כנראה היא לא ידעה ששאר המשפחה עלתה
לישראל והקשר עמה נותק. מאוחר יותר הצליחו לאתרה
והיא חזרה להיות בקשר עם כולם. אני נקראת על שם
דודתי בתי שנעלמה.

המאפיינים המרכזיים באופייה של אמא כללו כבוד, אגו,
אסתטיות, אהבה לחפצי נוי כמו בובות שאספה (כ- 100)
מכל הארצות שבהן ביקרה, כלים מיוחדים, מקלות
סיניים, תבלינים וצמחי מרפא. את ההשראה לאתר
התיירות שבניתי ב- 2013 קיבלתי מאמא
(www.shanghaitravels.com). האהבה לסין אפיינה
את אמא וגרמה לה לאושר והתרגשות רבה בכל קשר
ומפגש. אחרי 50 שנה בארץ נסעה אמא לסין באופן
עצמאי. היא ביקרה בבית שבו גרה משפחתה הענפה אך
לא מצאה את קבר אימה שכן בניין רב קומות נבנה על
בית הקברות היהודי והיא חזרה מעט מאוכזבת לארץ.

חיה ברכה - 1925-2016

נפטרה בשיבה טובה בכ"ה
בכסלו תשע"ז (25.12.16)

יהי זכרה ברוך!

אמא נשאה בארץ לשמואל
שבתאי ז"ל, יליד צפת, 14 דורות
בצפת.

אמא ואבא ז"ל זכו ל- 3 בנות, 15 נכדים ו- 16 נינים.

אמא, בתם של רפאל ומרים ברכה, נולדה בשנחאי, סין.
משפחתה הגיעה לשנחאי לרגל עסקים יחד עם ראשוני
היהודים באמצע המאה ה-19. ראשיתה של קהילת יהודי
שנחאי ביהודים שהגיעו מעירק, סוריה, הודו וארגנטינה.
כאשר הגיעו הקומוניסטים לסין, עזבה משפחתה את
סין, יחד עם יהודים רבים מהקהילה, ועלתה לארץ.

ב- 14.2.49, הגיעה אמא ארצה, בהיותה בת 25, באונייה
Wooster Victory לאחר מסע שנמשך חודשיים
ויומיים. האונייה עגנה במרסיי ושם עברו לאוניה נגבה
שעגנה בחיפה. מחיפה העבירו את המשפחה למעברת
"אגרובנק" בחדרה. מעברה זו, שהייתה המעברה
המרכזית בימי העלייה ההמונית של ראשית שנות
החמישים, הכילה בסך הכול כ- 13,000 עולים. לאמא
היה כישרון טבעי ללימוד שפות. אמא דברה עם כל אחד
בשפתו וידעה והבינה שפות רבות. שפת האם היתה
סינית ואנגלית, ובארץ למדה מהעולים החדשים של
שנות החמישים את שפתם ותרבותם והשתלבה איתם.
היא תמיד הייתה מאוד נעימה וחברותית לסובבים
אותה. אמא גרה שנים רבות בגבעת אולגה, התנדבה
בבית החולים הלל יפה בחדרה והיה לה ידע רב ברפואה.
היא הייתה חברה פעילה באיגוד יוצאי סין, שהיווה לה
בית שני. איגוד יוצאי סין הוא עמותה עם לב ונשמה.
עמותה שהוקמה ללא מטרות רווח ואשר נותנת מזמנה
באהבה ובתשומת לב לעולי סין בישראל וכן לדור
ההמשך. אמא היתה חברה בארגון שנים רבות. בכל יום
ראשון בשבוע היא נסעה לפגוש חברות, קבלה תמיכה
רגשית ואהבה אינסופית ויצאה לטייל בארץ עם חבריה
לארגון. בארגון חגגו לאמא ימי הולדת וחגים וימי
תרבות בהנהלתו של מר תדי קאופמן ז"ל, ובשנים
האחרונות עם מר יוסי קליין. בשנת 1956 החל איגוד

זיהום. עד יומה האחרון הייתה צלולה ודעתנית, דיברה ונתנה הוראות לרופאים איך לטפל בה. הזיהום הכריע אותה עם חום גבוה של יום אחד שלמחרתו נפטרה. יהי זכרה ברוך!

אמא מאוד אהבה לטייל והצטרפה לטיולים בארץ ובחו"ל גם אחרי גיל 85. עד גיל 90 היתה עצמאית. בגיל 90 ביקשה ללכת לבית אבות שם נהנתה מפעילויות חברתיות שונות ומגוונות. בראש השנה האחרון חלתה ואושפזה. תוך כדי אשפוז, שברה את האגן והסתבכה עם

בגדים ובמכבסה, היתה אחראית על התחנה המטאורולוגית וכן תרמה מכישרונותיה בועדת תרבות ובמקהלה. זמרת כתבה שירים והיתה בעלת נפש רגישה. הלכה לעולמה בדמי ימיה בגיל 34. יהי זכרה ברוך.

זמרת אפק ז"ל - י"ז בסיוון תשמ"ח
חברת קיבוץ ראש צורים, בת קיבוץ טירת צבי. הגיעה אלינו במסגרת שנת שירות שלישית, כאן הכירה את סטיב, לו נישאה ויחד הביאו חמישה ילדים. עבדה במפעל "אור צורים" במחסן

גילי קרמר

עבודתי בסדנת שילוב

חשוב לציין כי קהילת ראש צורים הייתה מעורבת באופן משמעותי בפעילות הסדנה ועל כך נרחיב בהמשך. ליבת הסדנה הוא למעשה בית ספר לחינוך מיוחד. בית הספר מונה כ-80 תלמידים ברמות תפקוד שונות ובעלי מגוון של קשיים, היכולים להפיק תועלת מעבודה חקלאית ושילוב בקהילה. הסדנה עובדת לפי שיטת עבודה ייחודית המדגישה את העקרונות הבאים:

א. יצירת סביבה שיקומית המספקת את המרכיבים הנחוצים לאדם המיוחד, בצד שייכות יומיומית לקהילה נורמטיבית.

ב. מסגרת עשירה וגמישה, המתאימה את עצמה לצרכים של האדם המיוחד בשלבי חייו השונים.

ג. דגש על עבודה חקלאית יצרנית.

אנו רואים בסדנה בית לאדם המיוחד ולכן מקימים מסגרות שיכולות לתמוך בו לאורך כל שלבי חייו. לאור תפיסה זו, הסדנה מפעילה בנוסף לבית הספר, גם גן משלב וכן מערך דיור ותעסוקה לבוגרים. כל הפעילות מרוכזת ביישוב גבעות, שמהווה קהילה שיקומית תומכת עבור כל אוכלוסיות הסדנה. נזכיר כאן, כי כל המערכים האלה נולדו והתפתחו בעת שהותה של

נתבקשתי לספר על עבודתי ב'סדנת שילוב' בגבעות. אפתח במעט רקע והסבר קצר על הסדנה (חלק מהדברים לקוחים מתוך אתר הסדנה, מוזמנים להיכנס ולעיין בהרחבה). ב-1995 הגיע ילד בן 9 עם תסמונת דאון לגן רגיל בו היה לגננת נסיון כלשהו עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים. הוא היה אלים, לא דיבר ולא תיקשר עם הילדים ולא התקדם כלל במוסדות הלימוד בהם למד. אבל הגננת **נעה מנדלבאום** החליטה שכדאי לנסות. היא שיתפה את הילדים האחרים בתוכנית החינוכית שלו, ובתוך תקופה קצרה הוא למד לשלוט בהתנהגותו, להשתתף בפעילויות, לדבר ואף לקרוא. הילדים התמידו לעבוד איתו במשחק, ביצירה ובקריאה. הפעילויות המשותפות הללו התקיימו במקום קבוע שנקרא "הסדנה". בסיום שנת הלימודים היה ברור שהעבודה הזאת ב"סדנה" חייבת להימשך. מכאן צמח בית ספר 'סדנת שילוב'. הסדנה התמקמה תחילה בבית עין, אך עד מהרה עברה לראש צורים. ראש צורים היווה בית עבור הסדנה במשך כ-10 שנים עד שבשנת 2012 נפתחה אפשרות ליישוב קבע עבור הסדנה בגבעות.

הסדנה בראש צורים. תושבי ראש צורים לקחו חלק פעיל בשילוב ילדי הסדנה בקהילה. שילוב זה התבטא במשפחות מאמצות עבור מערך הדיור, שילוב בגנים, שיתוף ילדי הסדנה בבית הכנסת, באירועים יישוביים ועוד. הסדנה בזמנו שקלה להפוך את ראש צורים לבית הקבע של העמותה והייתה לכך תמיכה נרחבת מתושבי ראש צורים, אבל... המהלך לא צלח והשאר היסטוריה. אני עובד בסדנה מזה כ-10 שנים וזכיתי להשתלב במספר מערכים שונים בסדנה. בהשכלתי הרשמית אני מרפא בעיסוק, יועץ חינוכי ומדריך רכיבה טיפולית. קצת יותר מחצי מזמני בסדנה, מוקדש לעבודה בחוות הסוסים הטיפולית שלנו. במסגרת החווה אני עובד עם קבוצות ויחידים ברכיבה טיפולית, מדריך את הצוות המקצועי ואף אחראי על אימון הסוסים לצורך העבודה הטיפולית. אשתף בסיפור קצר משנות עבודה רבות הממחיש את השילוב והפעילות הייחודית בסדנה.

לפני מספר שנים יצאנו לטיול רכיבה של יומיים. מטרת הטיול הייתה לסכם שתי שנות פעילות עבור קבוצה טיפולית של ארבעה רוכבים. הקבוצה הורכבה מתלמיד אחד עם תסמונת דאון וקווים אוטיסטיים, תלמיד שני עם קשיי למידה וחרדות ושני תלמידים נוספים עם בעיות התנהגות ואינטליגנציה גבולית. למותר לציין כי התקשורת בקבוצה זו הייתה מאוד מורכבת.

בבוקרו של היום השני יצאנו ברכיבה נעימה מחוות צוף בעמק האלה מזרחה לכיוון נווה מיכאל. מהר מאוד השביל נהיה רחב ואפשר לנו לדבור להנאתנו במעלה הדרך. עם תחילת הדהירה של טור הרוכבים פצח התלמיד עם הקווים האוטיסטיים (שלא היה מרבה לתקשר) במניית כל הדמויות מהסרט 'ספר הג'ונגלי בקולי קולות. שאר החברים בקבוצה שפתאום שמעו אותו, פצחו אף הם בקריאות שמחה. כאשר התלמיד החרדתי החל לפתע צועק: "אני כבר לא מפחד... אני כבר לא מפחד". אני כמובן השלמתי את התמונה בצהלת "היי... האאא" המפורסמת של אנשי המערב הפרוע.

הסיפור ממחיש את עבודתנו בסדנה המשלבת המון מעוף ויצירתיות (רק לשלב בין כאלו תלמידים מצריך הרבה אומץ), חיבור עמוק לטבע ולתנועה והמון קשר ישיר ובלתי אמצעי בין התלמידים והצוות.

פרוייקט נוסף ומעניין שאני מוביל בסדנה הוא תחרויות רכיבה על סוסים לתלמידים עם צרכים מיוחדים. הפרוייקט התחיל כיוזמה מקומית שלנו בסדנה והתפתח לליגה ארצית בשיתוף עמותת "ספיישל אולימפיקס".

הרעיון בתחרויות אלו הוא לחבר בין תחום הרכיבה הטיפולית לבין ספורט הישגי, דווקא עבור רוכבים שההזדמנות והאמביציה להתחרות לא תמיד קיימת עבורם.

אנו מקיימים שלוש תחרויות בשנה. במקומות שונים בארץ, בשיתוף רוכבים מחוות שונות. התחרות הקרובה תהיה בחודש יולי אצלנו בסדנה (כולם מוזמנים). בתחרות יש מספר מקצים לפי רמות רכיבה שונות הדורשים מהרוכבים לתמך במגרש סביב כל מיני מכשולים המדמים עבודה בשטח. בנוסף יש מקצה זוגות המזמין עבודה על תקשורת ושיתוף פעולה בין שני רוכבים.

בקיצור, עוד פרוייקט מרגש ומשמעותי מבית הסדנה שרק גדל ומתפתח עם השנים.

וכאן יש עוד קשר מעניין לראש צורים... בתחרות האחרונה שהתקיימה בחוות ורד הגליל בצפון, זכה באחד המקצים **בועז שפירא** שלנו במדליית זהב. ההתרגשות הייתה גדולה מאוד והשופטת של התחרות ביקשה להעניק לו את המדליה באופן אישי.

בשנים האחרונות אני מרכז בסדנה את תחום החינוך המיני החברתי. גם בתחום זה אנו מובילים גישה משלנו המכוונת לאוכלוסיית החינוך המיוחד בציבור הדתי. העבודה נעשית בקבוצות עבודה לפי רמות ומועברת על ידי המחנכים והסייעים בכיתות. הדגש הוא ליצור שיח בגובה העיניים המאפשר את האיזון העדין בין מוגנות אופטימלית לבין עצמאות של התלמידים. אבל... קצרה היריעה ואשמח לפרט יותר למי שמעוניין באופן פרטי.

לסיכום, עבור כל התושבים הוותיקים המתגעגעים לסדנה מתקופת ראש צורים, וגם עבור כל החדשים המתעניינים, כולכם יותר ממוזמנים לבוא ולבקר. המקום נעים ומזמין, גם לסתם אחה"צ עם הילדים. יש המון בעלי חיים, טבע ונוף מזווית קצת אחרת. ויש הכנסת אורחים פשוטה ואמיתית כמו שרק החבריה שלנו יודעים לתת. אז ניפגש בסדנה בגבעות!!!

המחסור בשוק הישראלי לא משפיע על המחיר (ביקוש והצע) ואנחנו מקווים שהיבול לפחות יספיק לשלם את ההוצאות. בשלחין (שטח מושקה) כ-7000 דונם. בגלל מיעוט הגשמים התחלת ההשקייה הוקדמה בכחודש וחצי. יש לנו חשש גדול שלא יהיו לנו מספיק מים במאגרים לכל העונה. לעומת הבעל והשלחין, השקדים והזיתים נראים טוב. אמנם החורף לא היה גשום אך היה קר, והקור עושה טוב לנשירים אלו. אנחנו מתפללים שבע"ה התוצאות לא יהיו יותר מדי קשות ונעבור את העונה בלי הפסדים ואולי אפילו ברווחים על אף שהם קטנים מהשנים האחרונות.

רפת

על אף המחלה הקשה "ניאו ספורה" שפגעה ברפת בשנה באחרונה, יש התקדמות יפה ברפת. ה "ניאו ספורה" גורמת להפלות בשליש האחרון של ההריון (משך הזמן של הריון הפרה כ-9 חודשים) ובדרך כלל הפרה לא נותנת חלב ונאלצים למכור אותה לבשר. מקור ההדבקה של המחלה הינו צואה של הכלבים המשוטטים (בעיה שהרפת מתמודדת עימה די לבד, עזרת המועצה שצריכה להיות האחראית קטנה מאוד). ב-2016 היו מעל 100 הפלות, פי שלוש לפחות מהרגיל. על אף המחלה הקשה הפרמטרים המקצועיים של הרפת משתפרים: חלב לפרה, פוריות, בריאות העדר כל אלו תורמים לשיפור ברווחיות. הרכב צוות הרפת השתנה בשנים האחרונות ויש פחות עובדים בני דודים. היום מועסקים במשרה מלאה: 4 עובדים יהודים (מנהל הרפת, אחראי בריאות, מאכיל ועובדת דיר), 4 תאילנדים, 2 ערבים. משרה נוספת מאוישת על ידי עובד יהודי ו 3 עובדים ערבים בעיקר בחליבות שעובדים על בסיס שעתי. ניהולו המקצועי של **יאיר כהנא** תורם להצלחת קידום משמעותי של הרפת. אחרי תוספת חלב של 100 אלף ליטר יש מכסה של 3.6 מיליון ליטר חלב לשנה. בעונה הזאת הגענו לייצור של 12,000 ליטר ביום, חלב בד"ץ באיכות מאוד גבוהה. אפשר לציין שהסככה החדשה מהווה גורם חזק בשיפור המדדים המקצועיים ברפת. בהתאם לזה הנהלת הרפת הזמינה תכנון לשדרוג אחת הסככות הישנות ואנחנו מחכים לקבל תוכניות

אני כותב מאמר זה בפתיחת עונת הקיץ בחקלאות בתחילת חודש אייר. במאמר זה אתן סקירה על מה שקורה בענפי החקלאות בהמשך לסקירה שנמסרה באסיפת חברים על תוצאות שנת תשע"ו.

מטע

עונת הגודגדן בפתח: בחודש ניסן ברכנו ברכת האילנות על הפריחה המדהימה של הגודגדן, ובזמן כתיבת שורות אלה מתחיל הקטיף. פסטיבל הדובדבן מתוכנן ליום שישי ח' סיוון (2 ליוני). החורף נצברו מנות קור מספיקות (כמות ימים קרים שעצי גודגדן צריכים כדי להתמלא בפריחה טובה). הצפי לשנה זו שכמות הפרי תהיה גדולה. בכרם יין אנחנו עובדים עם 4 יקבים: יקבי גוש עציון, יקבי הברון, יקב תבור ויקב טפרבורג. לכל חלקה יש הסכם עם יקב מסויים ובסוף כל עונה אנו עושים בדיקה תמחירית לכל חלקה בנפרד. לפני כחודש קיימנו דיון בהנהלה הכלכלית על תוצאות הכרמים בכל חלקה. יש חלקות שמתיישנות (הכרם מורכב מחלקות שנטעו בין השנים 1997-2012) וכנראה אחרי בציר 2017 נצטרך להחליט אילו חלקות מורידים ונוטעים מחדש.

אחרי זמירת הגפנים שנעשתה בסוף החורף, כל הכרמים התעוררו ומתפתחים יפה. עובדי המטע מטפלים בשילוב הזמורות, דילולן והגנת הצומח בצפייה לבציר בחודשים אוגוסט וספטמבר.

גד"ש

בראש צורים ירדו השנה כ-300 מ"מ גשם בעוד הממוצע הרב שנתי הוא 550 מ"מ. בגד"ש עציון (שותפות של שלושת הקיבוצים בגוש: כפר עציון, מגדל עוז וראש צורים) יש לנו כ-15 אלף דונם שטח חקלאי כאשר חצי מהם שטחי בעל, שטח שאין בו השקייה, ומקור המים היחיד הינו גשמים בחסדי ה'. הגד"ש מגדל בשטחים אלה בעיקר חיטה וגם אבטיח לגרעינים וחימצה. השנה ירדו בגד"ש כ-250 מ"מ גשם לעומת ממוצע רב שנתי של 560 מ"מ. מיעוט הגשמים פוגע בראש וראשונה בגידולי הבעל, שגרם לכך שלא זרענו אבטיח לגרעין מאחר שלא היה מספיק עומק הרטבה. בחיטה וחימצה שכן נזרעו, היבול נראה מאוד נמוך. בחיטה המחיר נקבע במחיר עולמי ולכן

מפורטות ואומדן, כדי לקיים בהנהלה דיון על ההשקעות במגמה להמשיך בשדרוג הרפת.

לול

גם השנה אנחנו מגדלים רק 6 להקות של תרנגולי הודו במקום 7.5 שהצלחנו לגדל עד לפני שנה, מועד בו משרד החקלאות לא אישר לנו להמשיך להשתמש ב-2 לולים כ"לולי ביניים". בגלל הבנייה הצפויה במתחם 2 החלטנו לבנות בית אימון חדש בשטח מתחת לרפת ג'. השטח לא מיועד בתב"ע למבנה חקלאות. לכן מכינים עכשיו בקשה לשינוי תב"ע כדי לאפשר קבלת היתר בניה. שלמה ויסמן הזמין הצעות מחיר לפרויקט מקבלנים שבונים לולים ומקבלני תשתיות. התוכנית היא להשכיר את בית האימון הקיים כשטח למחסנים ותעשייה קלה. דמי השכירות ישמשו כמקור מימון לאורך שנים לחלק מההשקעה בהקמת בית האימון החדש. תיפעול הענף ממשיך בניצוחו של שלמה ויסמן והצוות שלו.

סקירה על חלק מהפרויקטים שבטיפול ההנהלה הכלכלית בחלקם בשיתוף מזכירות הקיבוץ:

תכנון שלד

התכנון שבאחריות החברה לפיתוח התקדם מאוד לאט, והעבודה מול האדריכלית היתה קשה ואיטית. עמית אלגד, סמנכ"ל החל"פ, הציע לנו שהוא ינסה לבקש אישור ממשרד השיכון להתחיל בתכנון תב"ע של ראש צורים רבתי לפני גמר תכנון שלד ולהשתמש בחלק מתקציב מענק השלד לתכנון התב"ע, כדי להביא צוות הנדסי חדש וזריז. קיבלנו אישור ותקציב חלקי ממשרד השיכון. עמית מבקש הצעות מחיר מהמתכננים בתקווה לזרז את העבודה.

ראש צורים רבתי

להזכירכם, ראש צורים רבתי היא יוזמה לבניית יישוב-אח על 200 דונם של שלוחת רבדים - היום על 200 דונם אלו יש חווה של 6 לולים ועוד כרם גפני יין והשטח החקלאי כולו מעובד. המחשבה היא שזה יהיה יישוב עצמאי עם הנהלה נפרדת, מעוונות, גנים, מקווה, בתי כנסת וכו', ושטח הוואדי והכרמים הנמצאים בו היום יפרידו בינו לבין ראש צורים. כמובן נתכנן גם מבני ציבור משותפים ותשתיות מותאמות שיוכלו לעזור לשתי האוכלוסיות.

ראש צורים רבתי לא אמור להיות יישוב כפרי-חקלאי והכוונה היא שתהיה בו בניה יותר רוויה. על פי הערכות מדובר ב-500 עד 1,000 יחידות דיור. במסגרת תכנית השלד יקבעו מקומות בשלוחה מתחת לרפת להעברת הלולים. בדיון שהתקיים בצוות המטפל: **מורדי שבט, אורי שכטר, דניאל חפץ ואנוכי** הגענו לתובנה שחברי הקיבוץ לא מבינים מספיק איך בנוי כל הפרויקט ומה מטרתו, סיכוייו וסיכונים. החלטת האסיפה לקדם את הפרויקט התקבלה לפני כ-10 שנים ומאז השתנו דברים רבים. הצוות המליץ להביא מחדש לדיון באסיפת הקיבוץ ולהציג לפני החברים את הרעיון של ראש צורים רבתי, יחד עם הסיכונים הרבים וכן הסיכויים להצלחה. בהכנת הדיון ננסה להביא פתרונות אפשריים לטיפול בסיכונים. התקיים דיון גם במזכירות שהסכימה עם המלצת הצוות וההנהלה הכלכלית להביא את הפרויקט לדיון באסיפה, כדי לבחון אם החברים רוצים להמשיך לקדם את הפרויקט או לוותר על הרעיון ולהמשיך לקיים את החקלאות ברבדים כפי שהיא היום. רק אם תהיה החלטה חיובית להמשיך לטפל בפרויקט נקיים דיון באיזה צוות ובאיזה אופן לקדם את הפרויקט.

יזמות פארק תעשייה

התגבש הסכם עקרונות עם חברת "הרי זהב" להקים פארק תעשייה על 15 דונם מתוך כ-38 שמופיע בתב"ע של אזור התעשייה של הקיבוץ. השטח המיועד נמצא מתחת לאזור התעשייה הבנוי ואינו בנוי כעת. ההנהלה הכלכלית מלווה את הצוות שמקיים מו"מ עם הרי זהב: **מורדי שבט, דניאל חפץ, אורי שכטר ואנוכי**. הצוות בצירוף עו"ד ורו"ח שלנו נושא ונותן מול היזמים יותר משנה ולאחרונה הגענו לגיבוש של הסכם עקרונות המוכן לחתימה. אחרי דיון אחרון בהנהלה הכלכלית וכן במזכירות הקיבוץ סוכם לבקש חוות דעת מקצועית מגורם חיצוני לבחון את מבנה ההסכם וסיכונים. לאחר קבלת חוות הדעת תובא היוזמה לדיון באסיפת חברים לפני חתימה והמשך טיפול. בקרוב אדווח על יתר היזמויות שמטפלים בהם היום כגון: פנלים סולאריים, צוות התחדשות במטעים, פרויקט אתר קומפוסט, מבנים יבילים.

- **אירוע סיום הקיץ** – בדומה לשנה שעברה כולל טקס עליה לכיתה א'.

קצת על הוועדה

חברי הוועדה יושבים ומשקיעים זמן רב במטרה לייצר אירוע ברמה גבוהה שעונה על צרכי הקהילה. לשם כך נדרשים משאבים וכח אדם. את המשאבים קיבלנו מההנהלה שרואה באירועים אלו חשיבות רבה ועל כך תודתנו. את כח האדם אנו נדרשים לגייס לקראת כל אירוע מחדש.

אז מה נדרש מכם?

פשוט להיות אקטיביים. לא לחכות שיפנו אליכם או יתחננו אליכם. להתנדב (ביוזמתכם!), לעקוב אחר הפרסומים בפורום ולהגיע לעזור למען כולנו. יש מגוון תפקידים לכך ול-ל-ם! אנו זקוקים לאנשי כתיבה ואנשי חשיבה. עזרה בתפאורה ועזרה במשחק. עזרה בתחומי המוזיקה ועזרה בלוגיסטיקה. עזרה בחיתוך ירקות ועזרה בסידור כסאות. כל אחד יכול לבחור במה לעזור ואיך להיות שותף בהצלחת האירועים. אנו רוצים לנצל את ההזדמנות ולהודות לכל המסייעים הרבים שעזרו לנו באירועים הנ"ל וכן לנותני הרעיונות, מעירי ההארות וההערות וגם לנותני הפידבקים. כך, גם זה חשוב ונותן לנו כח להמשיך ולעשות למען כולנו. אז כאמור, האתגר הכי גדול של הוועדה זה שלב גיוס המתנדבים. אנו נמשיך לפרסם טבלת גוגל דוקס בפורום לקראת אירועים ונשמח מאוד להשתבצותכם למשימות השונות. אל תשתבללו בתוך הקונכיות. זה הזמן לעשות. כל אחד כפי כוחו ויכולתו. ועוד דבר - זיכרו שאנו מחפשים כישרונות בתחומי המוזיקה, המשחק, הכתיבה, העיצוב ועוד. אם בורכתם באחד מהכשרונות הנ"ל או אם החבר או השכנה שלכם בורכו בהם, נשמח לשמוע (מלשיון גם תופס...). זה גם הזמן לומר תודה גדולה לחברי הוועדה שפרשו במהלך השנה – **ענבל אביטל, עקיבא אבלמן והדס היימן** ומאידך לברך בשמחה את המצטרפים – **נעמה ויסמן, אילת ספרא ודורון בינהורן**. נשמח לשמוע ביקורות, הערות, הארות ורעיונות חדשים. **נעמה ויסמן, אילת ספרא, דורון בינהורן, חפצי מאד, חן רוזנצויג, חיים ראם, נתנאל ריבלין ויובל ויסמן**.

קיץ תשע"ו, שבת בבוקר לאחר התפילה. במהלך קידוש בהשתתפות כמה וכמה זוגות מהיישוב, עולה שוב נושא אירועי תרבות בראש צורים והעובדה שכבר שנתיים למעשה לא קיימת ועדת תרבות ביישוב. כמה מאיתנו מקבלים החלטה להתנדב ולהרים את הכפפה. במוצ"ש כבר מודיעים ליואל גוטליב ולאחר כשבוע נפגשים עם **אוהד שוימר** שמוגדר מעתה רפרנט ההנהלה אל מול ועדת תרבות. מאז עברה פחות משנה וזו הזדמנות טובה לספר ולשתף מעט במה שכבר נעשה ובתכניות הוועדה להמשך.

אז מה היה לנו?

- אירוע סיום הקיץ עם מתנפחים, סוסים ומנגל ענק, והשיא – טקס מרגש של עליה לכיתה א'.
 - קבלת שבת מוזיקלית בערב 'שבת שובה'.
 - אירוע חורף – מפגש במוצ"ש של הקהילה ומשחק 'קליקט' משעשע ומגבש.
 - פורים – לקראת פורים הוקם צוות היגוי מגוון לטובת מימוש אירוע המתאים למרבית הקהילה. רקדנו לאחר קריאת המגילה ובהמשך נפגשנו ברוב עם ליטיש' יישובי בחדר האוכל.
 - יום השואה – שמענו את עדותו המרתקת של משה פורת, ניצול שואה מקיבוץ שלוחות.
 - יום הזיכרון – הרכנו ראש לזכר הנופלים בטקס מרגש ומעצים בהובלת **גלית לוי**. בהמשך שרנו שירי זיכרון בביתה של **אודיה כהן**.
 - יום העצמאות – חגגנו בטקס מרשים עם ריקודי הילדים, מערכונים ומשואות בהובלת **אביבית אהרונוף ואפרת גרינולד**. למחרת טיילנו במשואות יצחק הישנה בהובלת **חגית שכטר**.
 - יום ירושלים – שמענו את הרצאתו של משה אורבך, ממשחררי ירושלים במלחמת ששת הימים.
- ומה בתכנית עד סוף השנה?**
- שבועות – בערב החג נקיים הפנינג שמח של ביכורים עם מוזיקה, מתנפחים, תחרות עוגות חלביות, נקבל את פני התינוקות שנולדו השנה, נגלה פרטים מעניינים על המשק החקלאי של הקיבוץ ועוד ועוד.

החופשי... את הערבות קטפו סמוך יותר לחג וכל מה שנשאר לחברי הקיבוץ לעשות הוא להגיע ולקחת, חנם אין כסף, בלי צורך לברור ולבחור. כל המינים הרי נבחרו בקפידה והיו מהודרים...

מקווה – בעבר המקווה היה פתוח גם לגברים (בעיקר בערב ראש השנה וערב יום כיפור. לאחר טבילות הגברים הוחלפו המים). ההתנהלות התקינה של המקווה הייתה באחריות הועדה. תיקונים, כשרות המקווה, ניקיון וכו'. הבלניות המסורות, אז כמו היום, ניהלו אותו.

תרבות תורנית – הקידושיעור לאחר תפילת שחרית בשבת הוא הידוע ביותר, אולם ממש לא היחיד. הועדה יזמה וארגנה שיעורים וימי עיון לכל אורך השנה. יום שיעורים בחול המועד סוכות - רשימת העבודה בענפים השונים בקיבוץ חולקה כך שכל חבר וחברת קיבוץ יוכלו להשתתף לפחות בשיעור מלא אחד באותו היום. ימי עיון – עוד לפני הפופולריות של ימי העיון בתנ"ך של מכללת הרצוג, אצלנו בקיבוץ הם התקיימו שנה בשנה. טובי המרצים הגיעו אלינו מכל רחבי הארץ. נחמה ליבוביץ', חנן פורת, הרב ריסקין, הרב מדן, הרב יואל בן נון ועוד רבים וטובים העבירו בראש צורים הרצאות ושיעורים מרתקים. מכל רחבי הגוש הגיעו לימים אלו. גם הספרייה התורנית הייתה באחריותה של הועדה. למעלה מ-5,000 כרכים מילאו את הספרייה, הידועה בשם "ספריית עיון".

בית כנסת – כמובן שהתפקיד המסורתי של הגבאות היה חלק מרכזי בשגרת יומם של חברי הועדה שתפקדו בתור גבאי בית הכנסת. ניהול התפילות, רכישה ותיקון סידורים ומחזורים, דאגה לספרי התורה, מבנה בית הכנסת ועוד כהנה וכהנה. גם איסוף וחלוקת צדקה היה באחריות הועדה. כשמפלגת ש"ס נכנסה למשרד הדתות, היא עשתה מהפכה רבתי בשירותי הדת בארץ (לחיוב ולשלילה). השינוי המשמעותי מבחינת הקיבוץ היה ריכוז כל היישובים במועצה תחת מועצה דתית אחת. הפרטת הקיבוץ בשנים שלאחר מכן, תרמה גם היא לשינוי הגדול במבנה הועדה ותפקודה.

כיום, תחומי אחריות הועדה הצטמצמו. כבר אין חדר אוכל, הכשרת הענפים השונים לפסח היא בתחומי האחריות של מנהלי המשק השונים, המועצה הדתית

במהלך שלושת העשורים האחרונים, ועדת דת עברה מספר תהפוכות ושינויים. בעבר, עד אמצע שנות ה-90, לא הייתה קיימת מועצה דתית אזורית, המרכזת את כל יישובי גוש עציון, אלא ועדת הדת בקיבוץ תפקדה בתור מועצה דתית מקומית – על כל המשתמע מכך. תחומי האחריות של הועדה היו רבים מאוד:

תחום הכשרות – שמירה על כשרות חדר האוכל היוותה אתגר ומאמץ גדול במיוחד לקראת פסח. כל מי שיצא לו להיות אחראי על הכשרת מטבח בבסיס צבאי יודע (יש גם יודעת?) כמה כוחות זה דורש. בנוסף לכך, גם הרפת, הלול ושאר ענפי המשק עברו הכשרה, בסיוע ובהובלה של מנהלי הענף – כל אחד ואחת בתחומו. כל המצוות התלויות בארץ, קרי, תרומות ומעשרות, נטע רבעי, שמיטה וכו', גם הם נכנסו תחת תחום אחריות זה.

עירוב – אולי קשה להאמין, אך בעבר הלא מאוד רחוק לא הקיפה את ראש צורים גדר ביטחון כמו היום. היו אלה ימי תקופת טרום אוסלו וניתן היה לצאת ולהיכנס לקיבוץ לא רק דרך השער הראשי. אכן ימים טובים, אולם אתגר נוסף לוועדת דת. היה צורך להקיף את הקיבוץ כל יום שישי ולבדוק שהעירוב לא קרוע.

תקציבים ו"מדיניות חוץ" – כאמור, הועדה הייתה מועצה דתית מקומית (אפילו הייתה לה חותמת ממשלתית...). וגזבר הועדה התנהל ישירות מול משרד הדתות, כולל כל הבירוקרטיה הנלווית... השגת תקציבים למקווה, לבית הכנסת, לעירוב, וכל שאר ענייני החוץ של הועדה (מכירת חמץ, לוחות שנה, מנויים לירחונים תורניים וכו'). בעת הצורך, הועדה גם תפקדה כוועדת איתור, לחיפוש רב הקהילה.

ארבעת המינים – הועדה דאגה לארבעת המינים לכל חברי וחברות הקיבוץ שרצו בכך. הפרויקט החל כמה שבועות לפני סוכות, כאשר נציג הועדה היה נוסע למושב חיבת ציון ליד כפר הרא"ה לבחור ולקנות אתרוגים. מאות הדסים, הובאו מנוב לתחנת חלוקה במרכז הארץ, והלולים נאספו

ממושב סגולה ליד קריית מלאכי. כל המינים נבחרו בקפידה, אחד אחד, ונשמרו עד החג במקרר הגדול של בית האריזה. כמובן שימי הנסיעות הללו ברחבי הארץ נחשבו כימי עבודה לחבר הועדה ולא נעשו על זמנו

האזורית מנהלת את התקציבים המגיעים מהממשלה ואחראית על תקינות המקווה ועל העירוב בין היישובים בגוש. אין צורך לדאוג לעירוב בקיבוץ בגלל גדר הביטחון המקיפה אותו. ברוך ה', ישנה ועדה שלמה ונפרדת גם לצדקה וגם לעזרה הדדית. לכאורה, תפקידי הועדה התכנסו ל"ד' אמות של בית הכנסת" – אך רק לכאורה!

עם הרחבת הקיבוץ בשנים האחרונות, רבו הדעות והמחשבות, והאופי הקהילתי של המקום השתנה. אתגר חדש קם לוועדה, אתגר איתו אנו מתמודדים גם היום. איך לתת מענה לצרכים הרוחניים והדתיים של כל פרט ופרט ועם זאת לחבר ולשלב את כל חברי וחברות הקהילה, חדשים כותיקים, תחת מטרייה רוחנית-דתית אחת – גדולה וצבעונית ככל שתהיה. שהרי ערך האחדות הקהילתית (בשונה מאחידות) היה ונותר משמעותי מאוד. ידועה הבדיחה על יהודי שנתקע על אי בודד ובנה שני בתי כנסת. אחד שבו הוא מתפלל ואחד שהוא בשום פנים ואופן לא יתפלל בו. בוועדה הוחלט לא לדמות לאותו יהודי. על פי החלטה ציבורית בית הכנסת הורחב כדי למלא את הצורך הפיזי, ונוסח התפילה שונה מנוסח אשכנז לתפילה על פי נוסח החזן כדי למלא את הצורך הנפשי. במהלך הזמן התווספו גם מניינים שונים בשבתות וחגים – מניין מוקדם, מניין מאוחר, מניין ספרדי ולאחרונה גם תפילת נשים. הכל נעשה מתוך קשב רב לקהילה ולצרכיה. הועדה לא שוקטת על שמריה. נושאים מגוונים עומדים על סדר יומה.

בית הכנסת – חוץ מדאגה להווה ולשגרת התפילות, ישנם מספר פרויקטים הקשורים למבנה בית הכנסת שהועדה מקדמת. שיפור האקוסטיקה באולם המרכזי, שיפור המיזוג והתאורה באולם המרכזי, הוספת עזרת נשים לאולם הקטן, הוספת ארונות ומדפים לסידורים ולתפילין, סגירת אחת המרפסות הגדולות בקומה השנייה. אלו חלק מהמיזמים שאנו מקדמים מול ההנהלה בימים אלו.

תרבות תורנית – הוחלט לרכז את כל השיעורים והפעילויות ה"דתיות" (תפילת ילדים, בית מדרש ערב, ימי וערבי לימוד וכו') ולפרוס את חסות הועדה (בעיקר ברמה התקציבית ואם צריך גם האירגונית) על כל

היוזמות המבורכות הללו שיש בראש צורים. לשם כך הוקמה תת-ועדה העוסקת בעניין. מטרת תת-הועדה היא לדחוף יוזמות חדשות ולשמר פעילויות קיימות בתחום הרוחני והדתי, על מנת לאפשר מגוון רחב של אפשרויות כך שכל אחד "מהנוף האנושי" יוכל למצוא את השיעור/ הפעילות המתאימה לו ביותר. הודק גם הקשר עם ועדת תרבות ושיתוף הפעולה מיטיב עם כולם.

מקווה – צוות הבלניות של הקיבוץ עושה עבודת קודש, פשוטו כמשמעו, בתפעול השוטף של המקווה ובתיאום מול המועצה. כיום, המקווה משמש רק נשים, בעיקר בגלל הקושי להחליף מים ולנקות את המקווה בין טבילות הגברים לטבילות הנשים. אכן, אם יש גבר המוכן להרים את הכפפה ולקחת על עצמו את האמור לעיל, טבילת גברים במקווה ראש צורים תישקל מחדש.

ארבעת המינים – אמנם הקיבוץ כבר לא מממן ארבעת המינים לתושבים, אולם הועדה לקחה על עצמה לארגן את המכירה, כאשר כל הרווחים הולכים לבדק הבית ולתקציב הצדקה של הקיבוץ.

ועדת דת מורכבת ממספר מעגלים. המעגל הראשון אחראי בעיקר על העניינים השוטפים והוא מורכב מגבאי בית הכנסת - **הרב ורדי, עודד שטרן, יגאל סמואל, אביחי איתם ואריאל שבט**. המעגל הגדול יותר הוא בעצם ועדת דת המורחבת המתכנסת פעמיים בשנה ודנה בעניינים עקרוניים ומרכזיים. חברי הועדה המורחבת הם כל הגבאים בנוסף ל**יהודה פרלמוטר** נציג ההנהלה, **גולדי ג'יסון, אבי תירוש ושרית שוסהיים** נציגת הבלניות. מעגל נוסף הוא תת-ועדת תרבות תורנית המורכבת מ**הרב ורדי, אביחי איתם, יפעת פרנקנבורג ואריאל שבט**.

בסופו של יום, מה שתורם להצלחה, או חס וחלילה כישלון, של כל ועדה ובמיוחד ועדת דת הוא השתתפות ונכונות הציבור. אנו מודים מאוד לכל מעבירי ומעבירות השיעורים, בעלי היוזמות השונות וכמובן משתתפי התפילות, השיעורים, ההרצאות, ערבי הלימוד וימי העיון וכל שאר הפעילויות הרבות שהתברכנו בהם בראש צורים. אנו מזמינים כל אחד ואחת לפנות אלינו, חברי הועדה, עם רעיונות לשיפור ולשימור, יוזמות חדשות, או חידוש פעילויות ישנות. אנחנו כאן בשבילכם!

על מנת להכיר את המשפחות ראש צורים ביקשנו מהן לענות בקלילות על כמה שאלות, והתוצאה לפניכם.

משפחת ברנשטיין

היא

הוא

לירז, בת 36 לבית
ציון
נולדה בנתניה ומגיל
3 בראש צורים
בת לשבט אמונה
בסניף ראש צורים
עובדת בבית ספר
ראשית

אוהבת:
לישון

אברהם בן 37,
גדל באלון
שבות בן
לשבט אמונה
בסניף אלו"ש
עובד ב"יד
רחל" עמותה
המפעילה
מועדונים
לילדים בסיכון

אוהב:
את הילדים
שנים

ילדים זה שמחה

יאיר נעם (8), יהלי (6), זיו (4), טל (4), רזיה (7 חודשים)

מיקום בישוב

בסוף ה-32

גרנו בעבר:

נחלאות, אלון שבות והונג קונג

1. מה הגורם להחלטה לגור בר"צ? **מליון זבובים לא טובים.**
2. אם היה לנו כוח על מה הוא היה? **הוא - הייתי יוצא מחר לפנסיה. היא - לראות בית מבולגן, ילדים מלוכלכים ולא להתרגש מבחינתי זה כוח על...**
3. מה המקום האהוב עליכם בישוב / בקיבוץ (מחוץ לבית)? **גן הטרקטור.**
4. חיה שלעולם לא תגדלו? **זבוב.**
5. ספר או סרט? **תחקירי עובדה של אילנה דיין.**
6. הליכה על שפת הים או הליכון מול הטלוויזיה? **היא: שיעור אצל חפצי. הוא: ריצה באישון לילה.**
7. קולה / מים - **קפה קפהקפה.**
8. סטייק או לזניה? **סושי.**
9. חליפת טוקסידו או טי שרט? **היא: פיג'מה. הוא - פעם היה טישרט שמצאתי בארון.**
10. עכשיו מה שאשתי אומרת. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם..... **שעז שישי בצהריים עוד לא התחלנו לבשל ולא חשבנו איפה לאכול. אז תרגישו בנח להיות מוזמנים ספונטאנית.**

משפחת שינדלר

היא

הוא

שירה בת 36 לבית
בויאר
גדלה ברמת גן
בת שבט אמונה
בסניף רמת חן
עובדת באולפנת ראש
צורים

גדעון בן 36
גדל במרכז
שפירא בן שבט
שלם בסניף
מרכז שפירא
עובד בשיבת
אמי"ת נחשון
נחם

ילדים זה שמחה

גפן (15), דביר (13), רעות (11), תהילה (עוד רגע בת 8 - מזל
טוב!), מטר (4), איתם (10 חודשים)

מיקום בישוב

ב-32 ר"ח חלמיש-כמעט בסוף

גרנו בעבר:

פתח תקווה ומשם לראש צורים לדירת השכרה של דיטור ידין
ונעמה

5. מה עדיף למצוא בבית גיוקים או עכברים?
ברור שגיוקים!!!
6. סטייק או לזניה? **שקשוקה ...**
7. מאחר או מגיע בזמן? **שירה - עשר דקות לפני, גדעון - כשהוא מגיע, הארוע מתחיל...**
8. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם... **שירה היתה קומונרית של גדעון במרכז שפירא, שם הכירו ומשם הלאה.**

1. אילו היו כותבים ספר על חייד, מה היה שמו?
שירה - סליחה ש... גדעון - החיים מחוץ לקופסא.
2. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע?
גדעון - הודו - הסיכוי היחיד שלו להיות בשנטי.
3. איפה תהיו באולימפיאדה הבאה?
גדעון - לא בעניין, שירה - צופה קבועה, עם וותק ונסיון.
4. קיץ או חורף? **חורף.**

איך ספר נולד?

ברק שבות

אתה עדיין חי?

ילדים: הסופר המאריך וה...". המאריך שולח איור ואני מחזיר הערות, אני מחזיר הערות והוא מחזיר איור, אני מציע הצעה הוא שולח איור, אני מראה לרננה ושואל מה דעתה ושולח לאחים שלי להביע דעה ולהורים שלי והם מעירים ומציעים כל מיני הצעות לשינוי. כאן מגיע גם שלב

כך שאלו אותי תלמידים כשיספרתי בכיתה שאני כתבתי את הספר שהרגע הקראתי להם, כי סופרים אלה אנשים זקנים שמוכן שכבר מתו מזמן. באמת גם לי מוזר שכתבתי ספר ילדים. כי לכתוב ספר בשבילי זאת הגשמת חלום ילדות. טוב, באמת החלום הוא להיות

סופר, וספר אחד זה רק תחילת הדרך... אבל עדיין זה להתקרב טיפה לחלום, לאותם אנשים ערטילאים שכותבים ספרים. בתור ילד ספרים וסיפורים היו בשבילי ממש כל העולם. את רוב שעות הערות וגם את שעות השינה בליתי בקריאת ספרים ובהמצאת סיפורים, ולשחק אותם עם עצמי או עם אחי הצעיר ולפעמים גם עם חברים. למרות שזה היה חלום מאז שהייתי ילד, הספר שכתבתי נכתב מעצמו וקיבל גם חיים משלו. ואולי ככה נכתבים תמיד סיפורים? במשך שבועות הלכתי כשבראש שלי מתנגן משפט "דוד שלי הוא קוסם, דוד שלי הוא קוסם", מתנגן ומתנגן וחוזר חלילה. הרגשתי שזאת התחלה של סיפור אבל ההמשך לא הגיע ולא הגיע, וגם כאשר ניסיתי לכתוב את המשפט הזה ההמשך לא הגיע. ערב, שעת ההשכבה, תינוקת אחת במקלחת, שני ילדים שוכבים במיטה, מבקשים "אבא בוא תרדים אותנו, תספר לנו עוד סיפור על הכלב האדום שלך". ילד אחד מסתובב כמו פורפורה ברחבי הבית. פתאום הברקה, "רננה... רננה..." "מה קרה?" "בואי הנה, תקלחי את שיר ותרדמי את הילדים, אני חייב שנייה ללכת לכתוב, יש לי סיפור בראש." אני רץ לסלון שולף מחברת מהתיק, מחפש כלי כתיבה, מוצא טוש ירוק וכותב וכותב... תוך רבע שעה יש סיפור, הילדים כמעט נרדמים ואני קופץ, מפריע לרננה באמצע שיר הערש, "אתם חייבים לשמוע את זה!" אני מתיישב על המיטה של אייל וקורא את הסיפור לילדים ומעיר את כל המשפחה. טוב, האמת שזה רק השלב הראשון. השלבים הבאים הם איתור הוצאה שתצא להוציא את הספר, אחר כך עורך כזה ועורך אחר, והכי חשוב למצוא את הבן / בת הזוג ליצירת ספר ילדים... המאריך. כאשר מוצאים את המאריך העבודה מולו היא באמת העבודה העיקרית ביצירת הספר, כמו שנאמר "שלשה שותפים בספר

ההתפשרות והוויתור (ממש כמו עם ילדים אמתיים). צריך לוותר קצת על הפנטזיה וזאת למרות שאתה יוצר את הפנטזיה שלך על הדף. ואז מתברר שלספר שלך יש חיים משלו והדמויות נראות אחרות ממה שדמיינתי והחיבור בין האיורים למילים נראה מוזר, ולאט לאט יוצרים התאמה ביניהם. ואז זה מגיע - היום הולדת, יום ההולדת של הספר ואני וכל המשפחה מגיעים לבית הדפוס לראות את ההדפסה של העותקים הראשונים. והלב שלי מתמלא בשמחה כמעט כמו בלידה. וגם כאן זה לא נגמר. עכשיו צריך להפיץ את הספרים, לפרסם, להקליט, להקריא, למכור ולהצליח למכור הרבה מהספרים ועדיין להישאר עם ארבע מאות ספרים שמסרבים להתבגר ולהימכר למשהו אחר. והכי הכי זה לשמוע שיש ילדים שמאוד אוהבים את הספר שלי ואפילו מזדהים אתו ומבקשים שיקראו להם את הספר שוב ושוב. ומה עם הספר הבא? הספר הבא כבר כמעט כתוב אבל מסרב למצוא סיום, וגם הספר אחריו כבר רובו כתוב אבל מסרב להיכתב בדיוק כמו שאני רוצה, ויש עוד הרבה חלקים של ספרים שמופיעים, נכתבים, נשכחים ומתערבבים זה בזה. אז בקיצור איך ספר נולד? אני לא יודע, אבל נראה לי שהעיקר הוא לא להפסיק ליצור ולכתוב, כי הרעיונות הם שם וצריך רק לתת להם את המקום, והם יופיעו ויעלו בזמנם החופשי....

תקציר הספר:

"דוד שלי הוא קוסם... יש לי סוסה שרצה מהר יותר ממטוס... כך סיפרתי בגן והילדים צחקו ובי קצת פגעו" לכל ילד יש חלומות, כל ילד אוהב סיפורים, אבל מה קורה כשילד מספר על עצמו סיפורים דמיוניים? מה קורה כשאיש אינו מאמין לו, וכולם צוחקים עליו? ואולי בכלל אסור לספר סיפורים ולדמיין דברים? האם מישוהו יקשיב לסיפורים שלו? האם מישוהו יאמין לו או לפחות יבין אותו?

חוק השבע

כנה שכטר

עלולים להופיע הם חולשה, דלקת, חום, כאבי ראש וכו'... ובשבוע השביעי תגיע הבריאות. עלינו לדעת שהמשבר הוא חלק בלתי נפרד מהריפוי, אין אפשרות לפסוח עליו. בעולם העתיק הרופאים הכירו את חוק השבע ועל פיו הכינו את המטופלים למשברים. גופנו מתחדש בכל רגע ורגע, תאים מתים ובמקומם נוצרים תאים חדשים. גם כאן ניתן לראות את חוק השבע – ניקוי שלם של הגוף מתרחש תוך שבע שנים. האדם למעשה, מחליף את כל התאים שלו בטווח הזמן הזה. לפי נתוני מכון היפורקטס שבארה"ב, לכל מערכת בגוף יש זמן תחלופה שלה: עד שנה וחצי – ניקוי מערכת העיכול, מצבורי שומן והסתיידויות. שנה וחצי עד שנתיים – ניקוי מפרקים ורקמות עמוקות. שנתיים עד חמש שנים – ניקוי שלד, סחוס. חמש עד שש ורבע שנים – התחדשות האיברים. שש ורבע עד שבע שנים – ניקוי המוח ומערכת העצבים. עלינו לדעת, שגם אם הרסנו – ישנה התחדשות – "המחדש בטובו בכל יום תמיד..."", אם נשכיל להזין את גופנו במזון בריא יתחדשו הרקמות שלנו ויהיו בריאות, אך אם נזין עצמנו במזון נחות, הרקמות החדשות הנבנות בגופנו יהיו גם הן נחותות. הגוף מתחדש תמיד, האם יתחדש לטוב? מסתבר שהרבה מזה תלוי בנו...

מפסח עד שבועות אנו סופרים שבע שבתות תמימות. ואנו כבר בסיומם של ימי ספירה. בגיליון הקודם למדנו שהעולם מתנהל כולו על פי חוקים, החוקים הללו חובקים כל דבר שיש ביקום, בין אם זה בנפש ובין אם זה בגוף, בין אם יחיד או רבים, וכו'... לכבוד ימי ספירת העומר נלמד הפעם להכיר את החוקיות של **הזמן** בעולמנו. לכל תופעה בטבע ישנה מחזוריות של **שבע**. למשל: שבעה צבעי הקשת, שבעה צלילים בסולם, שבעה ימים בשבוע... מובן שהתורה מתבססת רבות על ממד השבע. נוסף לספירת העומר מצוות השבת חלה על היום השביעי, השמיטה והיובל מבוססים על מחזוריות של שבע וכן דיני ההיטהרות מטומאה וספירת שבעת הימים, ועוד... כשמגיעים אל השבע מגיעים אל השלמות **שבתוך** הטבע. (המספר שמונה הוא שלמות שמעל לטבע, בעולמנו אנחנו מדברים על השלמות ש"תחת השמש") השינוי למעשה מתחולל ביום השישי, בשלב זה חל המשבר, והיום השביעי הוא השלמות שאחרי המשבר – "ויכולו" – להכיל את כל התהליך. אם כן, משברים מתרחשים בשלב השישי. מי שעובר לאורח חיים בריא יעבור חמישה שבועות של תקופה רגועה, הרגשה טובה ואף התרוממות רוח. בשבוע השישי אמור להתרחש משבר, אשר בבריאות הטבעית קוראים לו: "משבר ריפוי", או בשפת הקודש – ירידה לשם עליה. הסימפטומים אשר

מלא 16 אב תרפח"ח מאשמה:

❖ **למלי ושמעון פיינגאלד** על הולדת הבן, **ניתאי עמיחי**.

❖ **לרעות ונחשון שרלו** על הולדת הבת, **אביב**.

❖ **לשרה ואסף קבדה** על הולדת הבת הבכורה, ולג'ודי ברנט להולדת הנכדה.

❖ **לגילה ופול סאק** להולדת הנכד עמית, בן לנתן ורוני סאק.

❖ **למשה ולימור פישמן** להולדת הנכד הראשון, בן לנועם ונדב שנהב.

מלא 16 אב תרפ"ח מא"ה:

❖ **מעין אמסילי**, ולהורים **שירה ואורן**.

❖ **תאיר פיינגאלד**, ולהורים **מלי ושמעון**.

מלא 16 אב תרפ"ח מא"ה:

❖ **אושרי פולק**, ולהורים **נעמי ואליעזר**.

אני אוהב שוקולד ועוגות גבינה

דפי פורר קרמר

ואוהב, הוא פשוט תופח כמו שצריך. אז אם בא לכם לנסות, אתם מוזמנים לדבר אל הבצק. לקראת שבועות, אני מביאה את המתכון של אָמִי לעוגת שמרים עם מילוי גבינה. בתיאבון!

אחד הזיכרונות הטובים שיש לי מבית אָמִי הוא ריח עוגות השמרים, אני כותבת על העוגות וממש מדמינת את הריח שלהם מתפשט בכל הבית שלנו. אָמִי, היתה אשפית של עוגות שמרים. כשהיו שואלים אותה מה הסוד שלה, היא היתה אומרת שהיא מדברת לבצק, וכשהוא מקבל כזה יחס טוב

לבצק

4 כוסות קמח

25 גרם שמרים - חצי קוביית שמרים טריים

כוס מים פושרים

כפית סוכר

2 ביצים

כפית תמצית וניל

רבע כוס סוכר

מעט מלח

50 גרם מרגרינה

שליש כוס מיץ תפוזים

למילוי גבינה-

2 קופסאות גבינה 5% (250 גרם)

חצי כוס שמנת מתוקה

שלושה רבעים כוס סוכר

כפית תמצית וניל

ארבע ביצים מופרדות

אופן ההכנה

- מכינים בינתיים את מילוי הגבינה: מקציפים את ארבעת החלבונים עם חצי כוס סוכר עד שהקצפת יציבה.
- מערבבים את הגבינה עם רבע כוס הסוכר הנוותרת, עם ארבעת החלבונים, עם כפית תמצית הוניל ועם חצי כוס השמנת המתוקה.
- מוסיפים בתנועות קיפול את הקצפת ומערבבים בעדינות ביחד עד לקבלת מרקם אחיד.
- מורחים על גבי עלה השמרים השטוח שתפח. מגלגלים וסוגרים משני הצדדים.
- מניחים שוב להתפחה של 10 דקות. מורחים ביצה ומפזרים שומשום. אופים בחום של 180 מעלות למשך 40 דקות.

- ממיסים את השמרים ואת הסוכר בקערה עם מים פושרים ומחכים עד שיתסוס קמעה.
- את כל שאר החומרים שמים בקערה גדולה, פרט למלח, ובהדרגה מוסיפים את השמרים, אם חסר נוזלים מוסיפים קצת מים בהדרגה וניתן גם להוסיף מעט שמן.
- לשים את כל החומרים לבצק אחיד, בעל מרקם לא דביק אך לא יבש מדי.
- מכסים ומשאירים להתפחה במשך הלילה.
- לשים מעט לאחר ההתפחה, משטחים את הבצק על גבי משטח ומניחים לו שוב לתפוח קצת.

ילדים ונוער:

חדש על המדף

רחלי אבלמן

חוששת מנקמתן של שתי המרשעות. כאשר גול מתחיל לקבל מכתבים ומתנות ממעריצה אלמונית, מילה משוכנעת שגברת בלום עומדת מאחוריהם. האם מלכת המזימות באמת תבחר תוכנית פשוטה כל כך? ואולי הסכנה אורבת במקום קרוב בהרבה? "ספר מוצלח שכיף לקרוא. ילדים שאוהבים לקרוא ספרי קומיקס ונרתעים מספרי פרוזה עשויים להיעזר בספר הזה כדי לגלות באמצעותו שגם קריאת טקסט שאינו קומיקס עשויה להיות מהנה ומותחת". טלי כוכבי, הפנקס.

מבוגרים:

השידוך - איב האריס: חני קאופמן, בת למשפחה יהודית אורתודוקסית מלונדון, הגיעה לפרקה. כאחות הבכורה – והדעתנית – בין שמונה בנות, שבחיקה לא ייחוס מרשים ולא נדוניה גדולה, היא מהווה אתגר של ממש עבור השדכנית הנמרצת של הקהילה. גם חני עצמה אובדת עצות: כיצד היא אמורה להכריע, על סמך מבטים חטופים ופגישות מגומגמות, מי יהיה הגבר שאיתו תבלה את שארית חייה? בספקותיה היא מעזה לשתף רק את הרבנית רבקה זילברמן. כמי שאמורה להדריך את חני במשעול הפתלתל המוביל אל נישואים מאושרים נסמכת הרבנית על ניסיונה האישי ועל אמונתה – אלא שבחייה שלה הולכים שני היסודות הגדולים האלה ומתערערים, עד שנדמה שהיא זקוקה בעצמה למורה נבוכים. שתי הנשים האלה, הניצבות על ספו של מסע אל הלא-נודע, עומדות במרכזו של הרומן הנהדר, השידוך. בכתובה נדיבה ובוטחת – שהעניקה לספר מועמדות לפרס בוקר היוקרתי – טווה איב האריס סיפור על קהילה סגורה שהקונפליקטים הטבועים בה הם בראש ובראשונה אוניברסליים: החיפוש אחר אהבה, ההתמודדות עם אובדן, והכורח, לעתים, לקבל החלטות אמיצות ומשנות חיים. גיבוריה מלאי החיים – וההומור החומל שבו מתואר מסעם – מהדהדים את מיטב ספרות הנישואים המעמדית, ובראש ובראשונה את ספריה של ג'יין אוסטן, והופכים את 'השידוך' לרומן בלתי-נשכח.

סיפורי קומיקסבא על נסיונות: היא סדרת ספרי קומיקס לילדים המכילה סיפורים וציורים מלאי תוכן וערכים בנושאים שונים. עלילת הסדרה היא סיפורי המרתקים של סבא אפרים לנכדו יענקי על מצע ציורים צבעוניים מלאי הומור המעלים חיוך על פני הקוראים. קומיקסבא פותח לנו שער ללימוד בדרך מהנה וייחודית נושאים רבים ברומו של עולם. הרעיונות בספרי קומיקסבא לקוחים מתוך משלי החפץ חיים השופעים לקחים ומסרים חשובים לחינוך. הספרים בסדרת קומיקסבא איכותיים ומלאים גם הם במסרים ערכיים.

ההרפתקה בשביל הקסמים - מרגלית אשוח: הכול מתחיל כשאורי וחבריו תופסים ארנב (ככה הם לפחות חושבים) ומביאים אותו לחצר של רוני, כי אמא של אורי לא מרשה לו להחזיק בעלי-חיים. ואז, כשרוני נשאר לבדו עם הארנב (אם זה בכלל ארנב), הוא שומע קולות מוזרים. האם יכול להיות שהארנב (שבסוף מתברר שהוא שפן) מדבר אליו? וזאת רק תחילת ההרפתקה המדהימה שרוני והשפן עוברים יחד בספר מרתק ומלא דמיון זה, השם דגש מיוחד על ערכי החברות ואהבת בעלי-החיים.

סאלי לוקהארט מסתרי אבן האודם - פיליפ פולמן: "היא היתה בת שש-עשרה לערך, לבדה, ויפה באופן מיוחד... שמה היה סאלי לוקהארט. ובתוך חמש-עשרה דקות היא תהרוג משהו." אנגליה, 1872. במהלך חיפושיה אחר רמז שיפתור את מותו המסתורי של אביה, נקלעת סאלי לוקהארט למרדף רב-סכנות בעולם הפשע האפל של לונדון הוויקטוריאנית. רדופה מכל עבר על ידי נבלים למיניהם היא חושפת לבסוף שתי תעלומות נוראות. לאימתה הרבה מתברר לה שהיא עצמה המפתח לשתייהן...

כראמל - ספר שני - הנקמה: עברה יותר משנה מאז שגברת בלום וגברת סיסיליה טולין הנוראיות הסתלקו מחייהם של רובי, כראמל וחבריהם. כולם רוצים לשכוח את העבר וליהנות מחייהם החדשים, אבל מילה

מסתר המדרגה - אסופת מכתבים – צילה בר-אלי:

הספר מסתר המדרגה חושף את עולמם של הרב משה צבי נריה ורחל עוד בטרם באו בברית הנישואין. חליפת המכתבים המובאת כאן פותחת צוהר אל מסעם המיוחד לקראת החתונה: צפייה למכתב וסקרנות לגבי תוכנו, הבעת רגשות מעודנת ושיתוף בתכני היום-יום בצד דיונים רעיוניים – כל אלה ליוו את מערכת היחסים הנבנית והעצימו אותה. הוא בן עשרים ושבע – בחור בעל שאר רוח שהגיע לפרקו, מנהיג רב-השפעה בתנועת בני עקיבא, שעיצב וטיפח את ישיבת בני עקיבא אותה ייסד אז בכפר הרואה, ותלמיד מובהק של רבו הגדול, הרב קוק זצ"ל. היא בת תשע-עשרה, צעירה מעמיקה וברוכת אידיאליים, סטודנטית באוניברסיטה העברית ופעילה בסניף בני עקיבא, שעניין הנישואין טרם עלה על סדר יומה. מארג הקשר ביניהם, הרצוף תובנות ולבטים, נוסך השראה ועידוד לבאים בשערי בניין-עד, שאדניו קודש, אהבה ושותפות אמת.

הקבוע היחידי - יואב בלום: מאז

הומצא צמיד ההתחלפות, החיים השתנו. עכשיו כולם יכולים להתחלף - לנדוד בלחיצת כפתור אל גופו של מישהו אחר, בזמן שהוא עובר לגופך, למשך דקות, שבועות או שנים. במקום לטוס עד תאילנד, אפשר לקפוץ אל תוך מישהו שנמצא שם על חוף הים. במקום להסביר לרופא

מה בדיוק אתם מרגישים, הרופא מתחלף איתכם לרגע ופשוט יודע. ועוד לא דיברנו על מאמני הכושר, שיריצו את הגוף שלכם בזמן שאתם שותים בירה על המרפסת שלהם. ממערכות יחסים ועד תחבורה, מעסקים ועד אחריות פלילית - הכל פועל אחרת עכשיו, כשהחלפת גוף היא פעולה פשוטה כמו שיחת טלפון... אלא אם כן קוראים לך דן ארבל. במקרה הזה אתה האדם היחיד בעולם שאינו מסוגל להתחלף, שנשאר קבוע, תמיד בתוך גופו שלו. העניינים מסתבכים כאשר אישה שדן אינו מכיר נפגעת לנגד עיניו מכדור של צלף, רגע אחרי שספרה לו שהיא בעצם אהובת ילדותו בגוף אחר. דן מוצא את עצמו במרכז של תעלומה ויוצא לגלות מי ירה בה, ובעיקר למה. הקבוע היחידי מתרחש בעולם שהמצאה אחת קטנה וגאונית שינתה אותו כליל והציתה מחדש שאלות ישנות על גוף ונפש, על זהות ועל אהבה.

בנוסף לספרים אלו, ישנם ספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים שהגיעו לספרייה. נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א'-ג' בין השעות 15:45-17:45

רק בבקשה את האוכל והשתייה השאירו בחוץ, לטובת נקיון המקום ושמירה על הספרים. קריאה מהנה, מחכים לכם בספריה. ספריית ראש צורים.

מה המשותף לשמוליק דרורי, אלן גרין, פול סאק, דני קלמן ז"ל, אמירה רענן, סילבי לוי, יוני סקמסקי, לביאה כהן, אוהד שוימר, נתנאל ריבלין, גילי קרמר, חן רוזנצווייג וחיים ראם?

כולם היו בעבר או בהווה רכזי תרבות בראש צורים!

*אם פספסנו מישהו או מישהי, אנו מתנצלים מראש.

הקדוש' של הארכיאולוגיה הארצישראלית", ענתה בקול חנוק. "תמיד חשבתי שזו רק אגדה, שזה לא היה קיים באמת". היא אחזה בידו בהתרגשות. "אני עוד צריכה לערוך כמה בדיקות במעבדה שלי, אבל נראה שסבא שלך חשב שזה אותנטי. מה שמונח כאן מולנו, זו כתובת...". היא קטעה את דבריה כשמר שחור התפרץ לפתע אל הסלון, נסער בעליל. "קיבלתי עכשיו הודעה מאיש הקשר שלי בבית החולים הקרוב. אנחנו צריכים לנסוע לשם מיד, אבנר התהפך ברכבו"

האיש במיטה היה מגובס בשתי ידיו ובאחת מרגליו. מבעד לתחבושת שעטפה את ראשו בצבץ שיער דליל. השמיכה שכיסתה את גופו לא טשטשה את מבנהו המוצק, אך גבי עדיין התקשה לזהות את מר שני. "הרופא אמר שאבנר צפוי להתעורר בשעות הקרובות, או בכלל לא. קשה לדעת כשמדובר בפציעות ראש". מר שחור השפיל מבט דואג לעבר חברו. פרופסור רות הניחה יד מנחמת על כתפו. "אני אבין אם תעדיף להישאר כאן עם אבנר, יגאל. אבל אנחנו מוכרחים להגיע למה שאברהם השאיר במוזיאון לפני מי שזה לא יהיה שרודף אחרינו". גבי חשב שזה חסר טעם. "גם אם נצליח להגיע לזה, לא נוכל לדעת מהו היעד הבא כל עוד מר שני לא בהכרה. זה תורו אחרי מר שחור". הפרופסור נעצה בו מבט קשה. "אנחנו נמשיך להתנהל בהנחה שאבנר יהיה בסדר. נשיג כל יעד בעתו". "רותי צודקת", הרים מר שחור את ראשו. "יש לנו משימה חשובה, אבנר יהיה מאוכזב מאוד אם הוא יגלה שעמדנו מסיביב למיטתו כמו גורים אבודים במקום למלא אותה". "ומה אם האנשים שמחפשים אותנו יגלו שמר שני מאושפז כאן?" שאל גבי. מר שחור חיך קמעה. "אין לנו מה לדאוג בעניין זה", הוא טפח על התיקיה של פרטי החולה שהוצמדה למרגלות המיטה, "אלא אם כן הם מחפשים אחר מר תמיר בניהו". הוא אסף את תיקו מצד החדר. "אתה בא איתנו?" שאל גבי בהפתעה. מר שחור משך בכתפיו. "אבנר יישן טוב יותר בלי שאעמוד כאן ואנשוף עליו. מלבד זאת", הוא חיך בשנית, "אין סיכוי שתצליחו לפרוץ למוזיאון בלעדיו".

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, אך אז פרצו פולשים לבית הסב. לאחר שנחלצו בדרכים שונות, התאספו בני החבורה ומצאו חבילה שהשאיר הסב בבית של מכר. במהלך המנוסה מהפולשים המסתוריים ששוב צצו, פיצחו בני החבורה את הרמז הבא בתעלומה, אך החבורה התפצלה ומכוניתו של מר שני התהפכה בדרכו לחבריו...

דירת המסתור של "שחור את שני חקירות" שכנה בבניין יוקרתי ובלתי נסתר בעליל. גבי יצא מן המעלית בעקבות מר שחור ופרופסור מיכאל. "העסקים מצליחים, מה?" ספק שאל, ספק הצהיר כשנכנסו לדירה רחבת הידיים. "אנחנו מסתדרים, איכשהו", אמר מר שחור בטון אגבי להפליא. הוא החווה לעבר הסלון המזמין, "תרגישו בבית, השירותים שם, שם ושם. המטבח מאובזר ומצויד במלואו, וגם הוא לרשותכם". הוא תלה את מעילו על המעמד בכניסה והוסיף, "אם תסלחו לי, יש כמה דברים שעלי להכין לקראת הביקור במוזיאון". הוא נבלע במסדרון צדדי והותיר את גבי והפרופסור בגפם. גבי תלה את מעילו ואת מעילה של הפרופסור לצד המעיל של מר שחור, והתיישב מולה על אחת מהספות. היא הניחה על שולחן הקפה את החבילה שהם אספו בבוקר ובהתה בה במצח מקומט. "את לא מתכוונת לפתוח אותה?" שאל גבי בקוצר רוח. היא הפנתה את מבטה אליו. "אתה צריך ללמוד ליהנות מהמסתורין כל עוד אפשר, גבראלי". היא השיבה מבטה אל החבילה ונאנחה. "עכשיו הרסת את ההנאה. נו טוב", היא נטלה את החבילה בידה והחלה להסיר את העטיפה בזהירות, כמתכוונת לשמור אותה לשימוש חוזר. "אני חושב שאני הולך ליהנות מהמסתורין עוד זמן מה", מלמל גבי כשנגלה תוכן החבילה. היה זה לוח אבן שבור וחבוט, מכוסה בסימנים שהוא לא זיהה. הפרופסור בחנה ממושכות את הלוח, פלטה אנקה נרגשת והניחה אותו על השולחן בידיים רועדות לפתע. "לא יכול להיות", היא לחשה. "איך...?". גבי הביט בפרופסור, הביט בלוח האבן, וחוזר חלילה. "פרופסור, את יודעת מה זה?". "זהו 'הגביע

השומר נעלם מעבר לפינת הבניין. גבי ראה הבהוב פנס בוקע מן השיחים מולו, הוא חצה את הרחוב בריצה וצלל בין השיחים, מצטרף למר שחור שהשתופף שם. מר שחור סימן לגבי לבוא בעקבותיו, כיבה את הפנס וזחל לאורך קיר המוזיאון עד שהגיע לדלת קטנה שהוסתרה מאחורי השיחים. הוא שלף כמה כלי פריצה עדינים מתוך כיס חבוי במעילו והחל לעבוד. כעבור כמה רגעים נשמע צליל נקישה קלוש והדלת נפתחה. גבי נכנס בעקבות מר שחור, מתפלל שחריקת הדלת לא תריץ לעברם את השומרים. "איך ידעת על קיומה של הדלת הזאת?", שאל חרש את גבו של מר שחור שנדחק לפניו במסדרון הצר. "כאשר סבא שלך ואני הכרנו לראשונה לפני למעלה מעשרים שנים, היה זה כאן", אמר מר שחור. הוא עצר לרגע בהסתעפות פרוזדורים, חכך בדעתו ולבסוף המשיך קדימה. "אני ניהלתי אז את מערך האבטחה של המוזיאון, כך שאני יודע את כל מה שיש לדעת על דרכי הגישה פנימה והחוצה". הם הגיעו להסתעפות נוספת והפעם הוא פנה ימינה בלי להסס. "יש כמה דלתות כאלו לאורך קירות המוזיאון החיצוניים, בזמני קראנו להם 'מלכודות דבש'". הוא נעצר בשל דלת סורגים שחסמה את דרכם, ושלף שוב את כלי הפריצה. "מלכודות דבש? למה?", שאל גבי והביט בעצבנות מעבר לכתפו. "מכיוון שהן מפתות את הגנב המזדמן להיכנס", אמר מר שחור בעודו נאבק במנועול הסורג. "ואז, לאחר שהוא מצליח לפרוץ פנימה במיומנות מדהימה כל כך", הוא תפס את המנועול רגע

אז אחרי שצלחנו את טקס הדלקת המשואות ובמיוחד את קטע הקישור השני שהוצג במקצועניות מרשימה ואת הריקוד המקסים, המהמם והמגוון של בנות גן חובה (ואני אומרת את זה באובייקטיביות כמובן) – רציתי לבחור את מדליקות המשואה האלטרנטיבית שלי. הקטע מנוסח בלשון נקבה אך פונה לשני המינים (מלבד לגברים, אנא דפדפו קדימה)

לפני שהכה ברצפה, "הוא נכנס לכוורת". "כוורת?", שאל גבי שוב. מר שחור פתח קלות דלת שגבי חשב לחלק מן הקיר, הציץ רגע מבעד לחרד, פתח אותה לרווחה והחווה לגבי לפסוע לצד השני. "אכן, כוורת. החלק הקל הוא להיכנס, אך ברגע שהגנב האמיץ שלנו ינסה לקחת את אחד מהמוצגים, כל הפתחים יחסמו בתריסי פלדה". גבי פסע לתוך אולם גדול. מסביב התנשאו עמודים גבוהים, בבואותיהם ברצפה המבריקה נוגעות זו בזו. מימין ניצבו שערי הכניסה למוזיאון, ולאורך הקירות ניצבו במרווחים אחידים שבע קשתות אדירות שהובילו לאולמות צדדיים. בין חלק מן הקשתות היו גרמי מדרגות או מעליות שעלו לקומה השנייה. בעודו מעכל את שראות עיניו, הפנים גבי את המשפט האחרון שאמר מר שחור. "אם כך, איך בדיוק אתה מתכנן שנצא מכאן?", דרש לדעת. "הדבר שאנחנו רוצים אינו אחד מן המוצגים, ולכן אינו מוגן באמצעים אלו", הסביר הגבר השני והצביע מעלה. "הוא תלוי בין שמים לארץ". מעליהם תלה גוף תאורה שעוצב בצורת מדפי ספרים. במבט מעמיק הבחין גבי בחבילה תחובה בין שני ספרים מאירים. "אני אשחרר את המנורה ואתה תשלוף את החבילה", אמר מר שחור וניגש למקום שבו השרשרת שמחזיקה את המנורה הייתה מחוברת לקיר. המבצע עבר בהצלחה, ובמהרה הייתה החבילה השנייה בידי גבי. הוא ניגש לעזור למר שחור להשיב את המנורה למקומה, אך לאחר כמה משיכות נשברה לפתע אחת מחוליות השרשרת. ברעש מחריד עולמות התרסקה המנורה לרצפה.

הדלקת משואות אלטרנטיבית

אסנת ניר

הר"צה הקבועה – באשמורת ראשונה של בוקר, עוד לפני שהגיע הלחם למרכולית, את כבר חוזרת לך בריצה קלה בטיילת הבנים בתום שבע הקפות של אלון שבות. אחרי השיעור בסטודיו של חפצי כשכולן גוררות את עצמן למטה במדרגות ומרוב תשישות בקושי מזהות את פרשת השבוע שאליעזר קורא עם נער בר המצווה התורן, את עדיין על המזרן שואלת אם עברו כבר עשר שניות ומותר

להוריד את הרגל. בשישי בצהריים כשבאינגליש קייק שלושה אנשים רבים על החלה המתוקה האחרונה שנשארה, את צועדת בבטחון אחרי הקניה השבועית בניצת הדובדבן עם לחם כוסמין מקמח מלא פלוס תמצית של נבט חיטה ועוד כל מיני מאכלים עשירים בסיבים שלמדת עליהם בסדנת בריאות טבעית של כנה, נטולי סוכר ומלחוטעסוריא או כל דבר אחר שיכול לגרום לאדם חלילה לחיך. אז אנא הדליקי משואה זו לטובת כל הר"צות באשר הן שמרתון ירושלים כבר קטן עליהן אחרי שהן מצליחות בכל אחר הצהריים לאסוף שלושה ילדים משלושה גנים שונים בפחות משלוש דקות (פלוס תיקים, סוודרים, עבודות יצירה מהצהרון ועוד כל מיני שטויות מהמגירה של הילד בגן שעכשיו יתקעו אצלך בבית עד פסח הבא כי לא יהיה לך נעים לזרוק) ולתפארת רצו"ת ראש צורים!

הבשלנית – כל אחר צהריים בגן הטרקטור את מחפשת רעיון לארוחת ערב. על פחות מנתחי עוף נימוחים עם קוביות ארטישוק ירושלמי בנגיעות שום וכורכום את לא מוכנה להתפשר. את, היחידה שהילדים שלה לא מבקשים כל יום אחרי הגן ללכת לחברים בתקווה למצוא שם משהו אכיל. אז אנא, הדליקי משואה זו לטובת כל הר"צות שכבר עשר שנים מכינות כל ערב חביתה וסלט וחושבות להרחיב את המשפחה רק כדי לזכות לשבועיים של ארוחות ממך ולתפארת בשלניות ראש צורים!

המחפשת – את שתמיד מחפשת: דירה לשבת ביום שישי בארבע ("לספונטניים שביניכם" – כמה ספוטניים אפשר להיות כדי פתאום לקבל הזמנה, לארוז ולנסוע עם ארבעה ילדים וכל זה רבע לפני שבת?!) , בייביסיטר שתוציא מהגן בשעה שתיים

שלושה ילדים ותשמור עליהם עד שמונה בערב (בטח! אין בעיה, אולי גם ספונג'ה וכביסות על הדרך? תגיד כמה זמן את גרה פה שעדיין לא הבנת שבייביסיטר מוכנה לבוא רק אחרי ששלחת לה תמונה בווטסאפ של הילדים ישנים ושם פעם אחת בטעות מישהו התעטש אצלך מתוך שינה או חלילה ביקש מים את שרופה אצלה לפחות לשנה?), להעביר משהו למעלה גמלא מחר בצהריים (אוייש, חבל, בדיוק אתמול הייתי שם, סתם היה בא לי ככה לצפות קצת בצפורים נודדות ביום רביעי על הבוקר...). את, שעדיין לא התייאשת מהקפוצ'ון שנעלם מגן צור בתחילת החורף ולא הבנת שהחורף נגמר והגיע הזמן לעבור לחפש כובעים. אז אנא, הדליקי משואה זו לטובת כל אותן הר"צות שלא מתעצלות לשלוף איבופן באחת בלילה ולכל אלה שאחרי שכבר בחסדי שמים (והפורום) הצליחו סוף סוף למצוא את המוצץ, הכיפה והתיק - עכשיו התפנו סוף סוף לחפש את הילד... ולתפארת מחפשות ראש צורים!

הפעילה – אז אחרי שסיימת ישיבת עדכון הנהלה של חמש שעות במזכירות, את רצה לישיבה של ועדת קיימות ובחצות בדיוק בחדר האוכל חזרה קצרה של המקהלה ליום העצמאות. בל"ג בעומר את דואגת לשבץ את עצמך בתורנות שמירה במדורה של ד' בנים בין שלוש לארבע בבוקר, ולא מתעצלת להעביר למחרת שעת סיפור בספריה. והכי חשוב, בזכותך אין מצב שיעבור שבוע מבלי שיתקיים לפחות ערב מוגנות אחד. את, שמכניסה משמעות חדשה למילה קהילה, אנא הדליקי משואה זו לתפארת כל הר"צות העייפות שנורא רוצות לתרום אבל זקוקות ליותר משעתיים שינה בלילה ופשוט רוצות להגיד לך תודה!

עידית וגנר

שלום לכולם וה' עמכם!

המדריכים לקחו חלק בערב הכשרה שנערך לכלל הגוש, עם שיחה וסדנאות מקצועיות. היה מוצלח! בנוסף נסע צוות ההדרכה לשבת צוות מגבשת וכיפית. בברכת חברים לתורה ועבודה, הצוותים ועידית

לקראת יום הזיכרון יצאנו חברי חב"א ב' לפרוייקט נר לנופל. נסענו להר המנוחות לפקוד את הקברים של נפגעי פעולות האיבה, הנחנו דגל ישראל ונר וקראנו תהילים לעילוי נשמותיהם. כל הכבוד לכל השותפים!

